

zaterdag 24 september 2016

Nog even!

Zondag 2 oktober 2016.

Voor de 8^e keer naar Ghana.

Gek eigenlijk.

Enerzijds begint het pure routine te worden, anderzijds liggen er steeds weer nieuwe uitdagingen en verrassingen.

En het verlangen om er weer naartoe te mogen gaan is iedere keer weer groter.

Dit keer reist het complete bestuur van onze stichting richting Ghana.

Drie personen dus.

Voorstelrondje?

Lijkt mij niet meer urgent.

Zie hiervoor <http://www.support4ghanesekids.com/waarom-support-4-ghanes-kids>

Het heet officieel “ontwikkelingshulp”.

En na ruim twee jaar kom je tot het besef dat je zelf degene bent die de meeste ontwikkeling in die tijd heeft doorgemaakt.

Toch leuk om nu even achterom te kijken, hoe het allemaal begon, wat er in al die tijd is gebeurd en wat we tot nu hebben bereikt.

Mei 2014.

Dirk kreeg na enige St-Maarten-ervaringen het stoute idee om met Henk maar eens af te reizen naar het St Mary’s Hospital in Drobo.

We zouden ze daar wel eens laten zien wat je zoal met moderne, maar ook eenvoudige echocardiografie zou kunnen bereiken.

Zouden ze daar wel fijn vinden en zo.

Hebben we daar nog uitgelegd als “jullie-rijden-in-een-auto-zonder-koplampen-in-het-donker-over-een-weg-vol-kuilen-naar-een-bestemming” of zoiets.

Het enige wat we gaan doen is dat we jullie koplampen geven.

Een vergelijking waarachter ik nog steeds sta.

Alleen.....

We konden er niet onder uit dat we ons toch wat gingen aantrekken van al die kuilen in de weg.

En ook de kwaliteit van de auto is iets waarmee we niet zomaar vrede hebben.

Het enige wat we absoluut niet wijzigen, is hun bestemming.

Tot zover een stukje “Dirkse” parabel.

En zo begonnen we in een bloedhete Ghanese ward met een apparaat wat resoluut weigerde te functioneren. En toen hadden we nog de naïviteit te denken dat dat het enige probleem zou zijn.

Een probleem wat overigens werd veroorzaakt door de Ghanese infrastructuur.

Had al een waarschuwing mogen zijn.....

En niet alleen die problemen werden ons ten deel. Ook intense ervaringen en situaties, waarvan de beelden bij ons beiden onuitwisbaar zijn gebleken. En waarover ik nu eens even niet wil uitweiden. Maar toch.....

Plaatjes die onze "trouwe lezertjes" ongetwijfeld herinneren van vroegere "deeltjes".

Plaatjes.....

Foto's hebben zich in die paar jaar ontwikkeld als een onmisbare vorm van communicatie.

En omdat we toch ondergedompeld werden in de "dagelijkse gang van zaken binnen de Ghanese binnenlandse gezondheidszorg", met alles erop en eraan, hadden we de, ook achteraf terechte, overtuiging dat er ook op het gebied van ECG's, hartfilmpjes, iets moest gebeuren.

Onder grote belangstelling vond september 2014 de allereerste demonstratie en presentatie plaats van dit stukje diagnostiek.

Men vond het machtig interessant.

Men had aangegeven er best wel e.e.a. van te weten.

Niets dus.....

En dus werd alles maar van de grond af aan opnieuw aangepakt.

Uiteindelijk hebben we het ECG op de ER van St Mary's Hospital geïntroduceerd.

Onze twee pupillen daar, Tony en Emmanuel, maken perfecte ECG's.

Maar ja, die interpretatie en het gebruik ervan.....

De komende weken is dat een absoluut punt van aandacht.

Temeer daar het Holy Family Hospital in Berekum belangstelling heeft getoond om ook verder te worden geschoold.

Misschien dat het aanwakkeren van enige rivaliteit tussen die twee ziekenhuizen, m.n. bij de artsen, een stimulerende werking kan hebben.

Dan maar trucjes toepassen.....

Intussen is ook de echotraining van de grond gekomen.

Ook weer met hetzelfde probleem.
Gaan we ook in duiken.

De training is intens en soms letterlijk "hands-on"

We gaan onverdroten door en hopen deze reis de basis cursus te kunnen afsluiten met de overhandiging van twee certificaten aan Tony en Emmanuel!!

Een geweldig resultaat, ondanks het aanvankelijke sceptisme, ook van de trainers!!!

Maar er is nog zoveel meer te doen. Er was nog iets met kinderen in ziekenhuis en vluchtelingenkamp. Iets wat kennelijk opviel in mijn eerste foto's van de toestanden daar.

Het begon allemaal zo lekker simpel, noem het maar aandoenlijk naïef, met het meenemen van koffers vol speelmogelijkheden.

Was geweldig om te doen.
En we hebben er weer vreselijk veel van geleerd.
Ook hoe het niet werkt.
En ook hoe het wel werkt.
En dus gaan we vooral hierin door.

Iets met gedrevenheid en zo?
We weten het, een dramatisch effect in de “zorg” in Ghana” zullen we niet kunnen bereiken.
Laten we het erop houden dat ieder individu voor wie we wat kunnen bereiken, de moeite gewoon waard is.
Dus.....

Dus staan Henk en ik recent voedsel uit te delen voor een grote dubbele rij van 400 kinderen in een vluchtelingenkamp.
Druppel-en-gloeiende-plaat-en-zo?

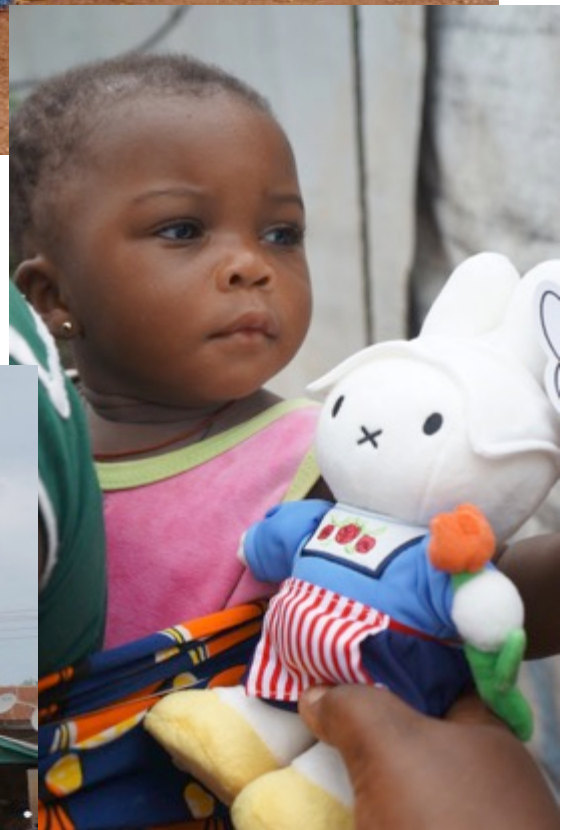
Zal best.

Maar soms moet je gewoon even nu iets doen, omdat het NU zo moet.

En niet anders.

Ook voor kleine individuutjes die mogen bestaan omdat iemand anders niet meer mocht bestaan. Zie vorige reisverslagen.

En leven en dood liggen zo verrekte dicht bij elkaar op dit continent.

En wederom “dus” richten we ons toch op de toekomst.
Zoekend naar permanente oplossingen in de vorm van projecten die we na onze vorige reis hebben aangekondigd.
En waarmee we hopelijk nu meerdere stappen verder mogen komen.

Gebruikmakend van de middelen die vaak “gewoon” voorhanden zijn. En waarvan men even “gewoon” niet collectief een effectief gebruik weet te maken.

Uitdagend!!!!

En vaak is het benodigde enthousiasme er best.
Zie ook de tien studenten, die dank zij onze sponsors in staat zijn gesteld aan hun toekomst te bouwen.
Hun eigen toekomst.

Het begon allemaal zo lekker simpel.

En het is allemaal zoveel complexer geworden, Maar ook zoveel leuker om te doen. Omdat we nu echt ergens mee bezig zijn.

Wat staat ons de komende reis allemaal te wachten?

Om te beginnen vinden een paar mensen het heel normaal om "even" ruim 600km naar Accra te reizen om ons daar in Accra in hun Ghana welkom te heten.

Hoezo, on-Nederlands?

We gaan door met hun training. Omdat zij het waard zijn.

En we gaan met onze mensen in Ghana aan het werk om projecten te realiseren die, mogelijk, een permanentere oplossing voor hun problemen kunnen opleveren, dan alleen maar geld en goederen sturen.

En na een week reizen wij weer met deze zelfde mensen naar Accra om op "Ghanese" wijze de nieuwe "oktoberreisgroep" van het Nassau-Veluwe College in Harderwijk te begroeten, met wie we twee weken actief zullen zijn.

Zie hiervoor ook

<http://www.support4ghanesekids.com/school-unesco>

Zij stellen zich allemaal voor op hun blog <https://dutch4ghanastudents.net/>

En we zullen weer mogen genieten van de smaaksensaties van Angie's kookkunst, met ingrediënten van de lokale neringdoenden.....

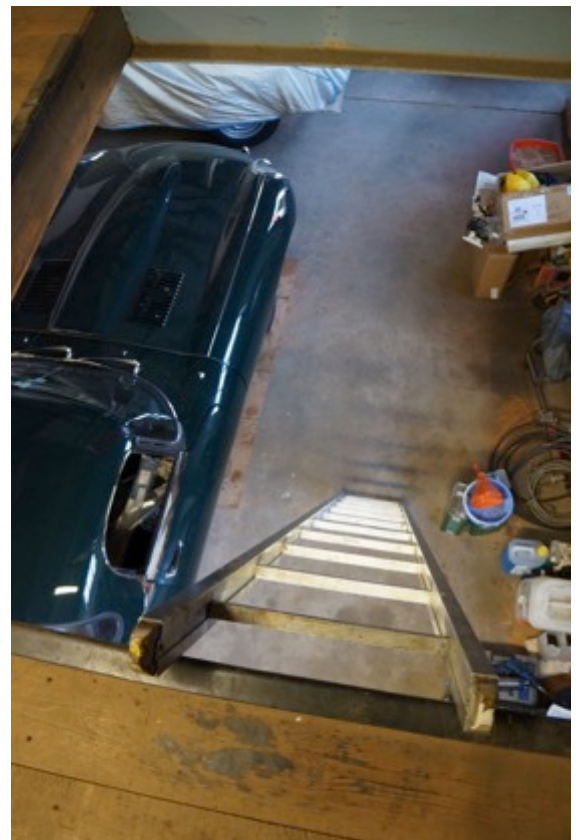
Het wordt weer intens genieten!!!!

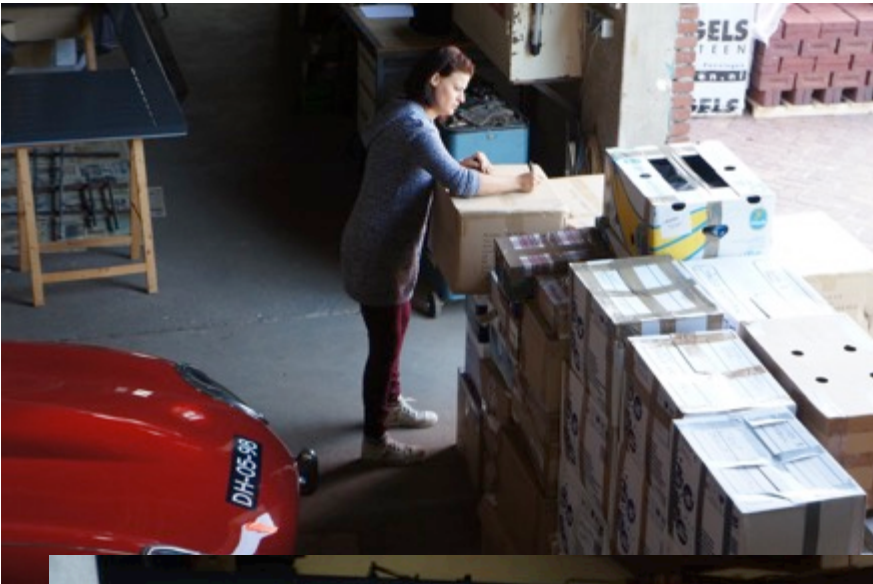
En intussen zijn vandaag de nodige "kuubs" onderweg gegaan met de container van St Jansdal: knuffels, schoolboeken, vele dozen naaibehoeften, tassen met sportkleding.....

Vandaag dus even in het zweet werken in de nog Hollandse temperatuur.

Alles een gammel trapje af naar begane grond.....

Soms moet je een klein risico op de koop toe nemen.....

Maar dan staat ook, met hulp, een en ander de uitrit van wat klassiekers te blokkeren!

Maar uiteindelijk is alles onderweg!!!

Nu wij nog....

Heb er zin in.

Dit stukje was om er een beetje in te komen. Gaat daar vast weer beter lukken.

Moet het niveau weer een beetje opnieuw hervinden.

Met nieuwe foto's.

En nieuwe verhalen!!!!!!!

Wordt vervolgd.....

dinsdag 4 oktober 2016

Heerlijk even buiten op de waranda.

De temperatuur is perfect.

Men vindt het hier zelfs "cool"!!!

Geldt alleen voor 's nachts.

En eerlijk, voor de "doorgewinterde Ghanaganger", hetgeen een contradictio in terminis is, is het 's nachts ook best een pietsie "koel".

Vind ik tenminste.

De rest is nog niet tot het dagelijkse leven weergekeerd.

Ja, we zijn gisteren in Drobo gearriveerd.

Maar dan lukt zo'n eerste stukje eigenlijk nooit.

Iets met nogal veel aanloop en zo.....

De vlucht zondag naar Accra was probleemloos. Economy-Comfort is dan best comfortabel. En onderweg ontwikkelde zich een gesprek met één van de stewardessen n.a.v. "Greta 1", zie hiervoor vooral

<https://www.facebook.com/pages/Support4Ghanesekids/314244335427929>

Een oer-hollands stukje knuffel dat als een soort mascotte nu naar Ghana is gereisd en daar wordt overhandigd.

Wat we daar dan deden?

Nou uhhhhh, nogal veel dus.

Het resultaat is een belletje, wat we zullen luiden als "dromen waarheid mogen worden", en een extra tas met knuffels, die we morgen in het kamp aan de scholleiding zullen geven.

Ik vind KLM-punten best wel fijn, maar dit is echt goud waard!!

De aankomst en ontvangst in Accra?

Gewoon maar even een paar losse opmerkingen.

De immigration verliep vlot.

Gele boekje werd nu eens niet vereist, geen garantie.

Buiten was het al donker en warm, maar het werd pas echt donker toen Sr. Judith haar befaamde "private-hug-delivery-service-on-the-airport" losliet op ons!!!!

Samen met Emanuel en zijn vrouw, en Yaw.

Bijzonder.

Doen ze toch maar even.

"Even" naar Accra reizen om ons te begroeten.

Het werd een geanimeerde avond in het hotel.

Gisteren de rit-met-St-Mary's-van naar Drobo.

Boeiend.

Veel gezien, maar beperkt foto's.

Dat gaat wat lastig in een hobbeldebonkend Ghanees vervoermiddel.

Toch maar wat indrukken.

Het "echtpaar Emmanuel" had het zich op de achterbank best comfortabel gemaakt.

Terwijl buiten het ene na het andere zo typische beeld voorbij rolde.

Voor al dat rijdende spul. Nou ja, rijdend???? Het beweegt onder veel herrie voorwaarts.

En vooral de aangebrachte teksten en attributen!

De combinatie van een zegening en een in glimmend 3D aangebrachte schedel, is op z'n minst intrigerend.

En dat terwijl de V.I.P. bus suggereert, te midden van Afrikaans stof, te worden voortgedreven door het "Vuur van de Heilige Geest".

En ja, al eens eerder gememoreerd, een anders dan wereldlijke bescherming om gebruik te mogen maken van Afrika's wegen, is absoluut aanbevelenswaardig.

Veel defecte vrachtwagens. Waaraan "gewoon" even op straat een complete motorrevisie wordt uitgevoerd. De krukas ligt dan eventjes op straat gestald.

Of een truck in naast de weg, waarvan alleen nog maar de onderkant is te zien. Wielen fantasievol hemelwaarts gericht. Ga je dan niet afvragen of daar nog iemand levend uitgehaald is.....

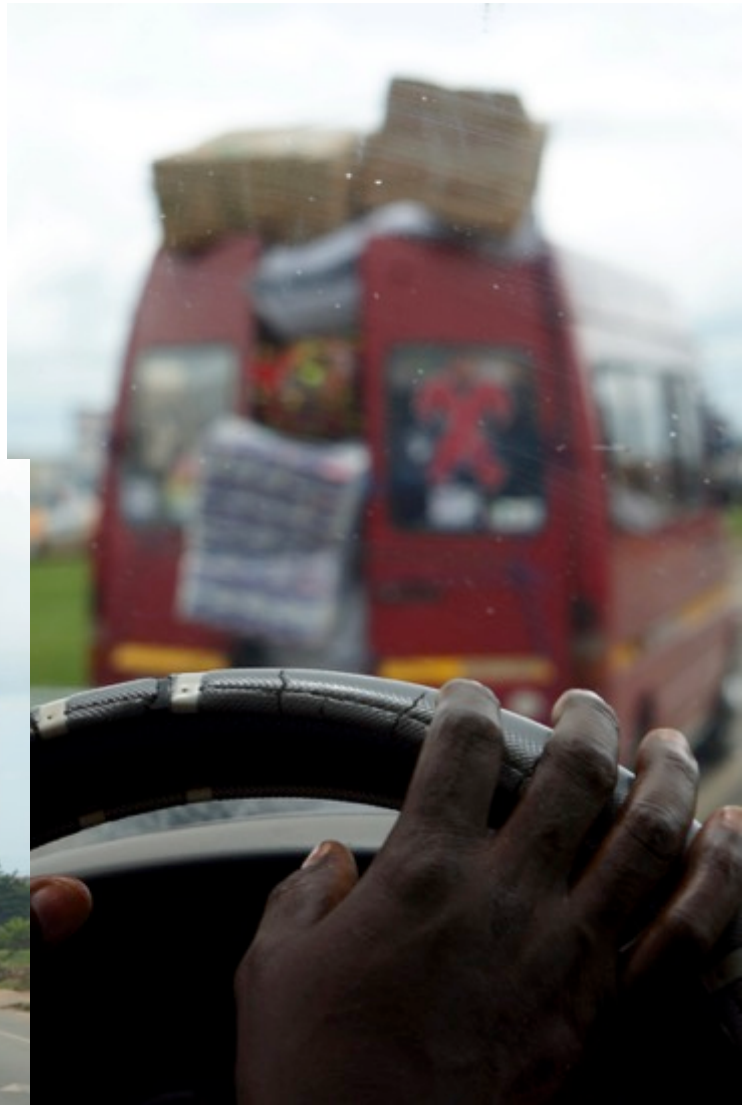
En we hebben de overtuiging gekregen dat er twee absoluut noodzakelijk items zijn om een voertuig te kunnen gebruiken. Ten eerste een claxon. Uiterst handig als je vindt dat je meer ruimte nodig hebt dan je voorligger. En een touwtje!!! Anders valt er niets te vervoeren!!

Oh ja.....

En je handjes aan het stuur houden.....

Voor het geval je iets moet ontwijken
wat uit de voorligger is geflikkerd....

Wat overigens niet zo vaak gebeurt!

Zelfs geiten blijven gewoon boven op het
dak staan.

Gezien!!!

Helaas geen foto's van.

En dan al die handel, die
"rijdend" plaats vindt, zonder
dat het een drive-in wordt.

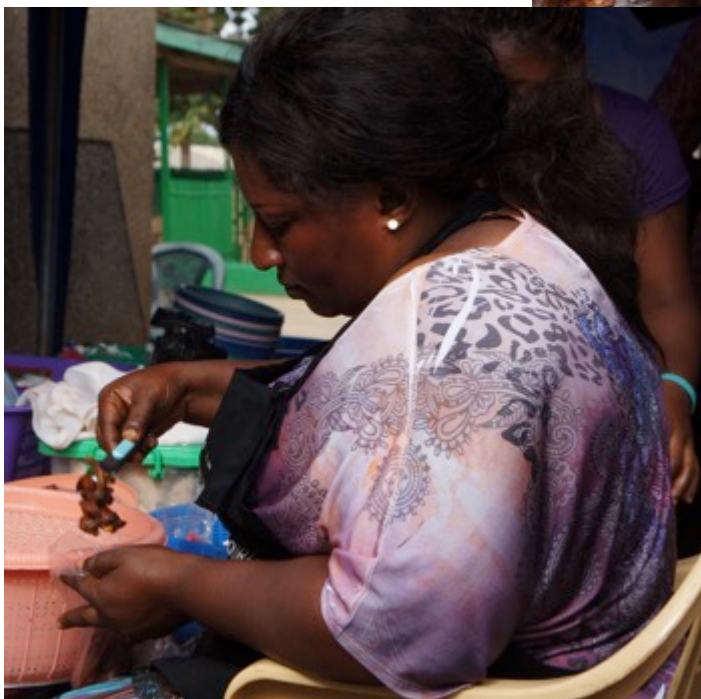

En al die handel moet worden vervoerd!!!!

In Sunyani eerst een ontmoeting met Gregory en daarna gezamenlijk "fried porc" en een koele versnapering!

Gregory is echt actief geweest! Er lijkt meer commitment tussen de stakeholders van onze projecten te zijn, dan we dachten. Ook de UNHCR is geïnteresseerd. Gaan we morgen uitvoerig met hem over hebben, terwijl Annelies 12 vrouwen voor het naai atelier om zich heen gaat verzamelen. De namen had hij al op een lijstje!!

5:45PM reden we eindelijk de St Mary's compound op.
Angie was "on leave" en vervangen door Abigaïl, die ook heerlijk kookt. Alleen weer teveel.
Eerst even een "evaluatie" buiten de hut.
En de avond en "hut" werden letterlijk gevuld met Tony, Agnes, Frank etc.....

Een indrukwekkende dag.

Je moet, vind ik, zo mogelijk eindigen met het beeld dat weer bij je opkomt als je je ogen dicht doet.

Afrika in al zijn typische indrukwekkendheid en zo.

Dit dus:

Misschien met de ondertiteling:
"hoe bereidt je gerookte geit" of zo.....

Wordt vervolgd.....

woensdag 5 oktober 2016

Ook dit stukje is pas 's morgens gecomponeerd.
Het was wat levendig gisteravond in de "hut".

Eerst maar eens een plaatje van de paal waaruit het "troetro-
gebalk" iedere dag tot ons mag komen.

Gedachtig aan het gegeven dat geen enkele Afrikaan kan
leven zonder een overdaad aan decibellen.

Zal dus wel een verkeerde interpretatie mijnerzijds zijn,
maar na enkele weken continue auditieve belasting ga je
naar absolute stilte snakken.

Of naar bitterballen.

Beide hier niet voorradig!!!!

En toch.....

Het stinkt, het maakt herrie, je transpireert je de
pestpokken en alles gaat anders dan gepland....

Maar het is hier zo verschrikkelijk leuk!!!!

En dan probeer je er maar
weer vat op te krijgen door
een stuk bruin papier op te
plakken met ideeën.

Optimisme is een mooie
eigenschap.

En met datzelfde optimisme
hebben we bij het

speeltuintje een hek geplaatst om "fout-parkeren" te
belemmeren.

De boodschap is duidelijk overgekomen.

Men parkeert nu strak tegen het hek!!!

En dat ondanks permanent toezicht wat al duidelijk een beetje staat te verweren. Wel mooi!!!!

Maar het vermocht niet te verhinderen dat er wat is vernield in het speeltuintje. Tegen Ghanese schooljeugd is nu eenmaal niet alles bestand.

En let op de “actieve houding” op de achtergrond.

Hier in "detail",
hoewel het detail
wel wat veel is.....

En omgekeerd
evenredig
derhalve weinig
doet.....

Maar tukjes.....

Het was weer marktdag!!

Terwijl buiten de
regionale en lokale
middenstand
verwoede(?)
pogingen doet de
nodige Ghanese
pegels bij elkaar te
krijgen.

En dus
kleurrijk!!

En het was warm!!!

De enige verkoeling vanmorgen werd gevonden in de ECG room en vooral in het kantoor van Sr. Serene.

Bijeenkomst met het complete managementteam.

En tja, wij bespeurden bij enige leden van dat team bijpassende koelte in het enthousiasme voor de plannen die wij ontvouwd.

Niet onverwacht.

Maar intussen werd bereikt dat we over lab-faciliteiten konden praten en een structuur voor alle diagnostische mogelijkheden, waarvan enkele aanwezigen geen benul hadden, maar die er al lang waren in St Mary's.

Voor Annelies ging er een heel nieuwe wereld open.

En het longfunctie-apparaat werd en passant even opgeduikeld in het magazijn!

Alwaar het duidelijk een jaar in- en uitwendig stof had mogen verzamelen.

Het schema van onze activiteiten hebben we daarna maar met alleen Sr. Serene doorgenomen, hetgeen de efficiëntie van die bespreking plots tot onpeilbare hoogte deed stijgen.

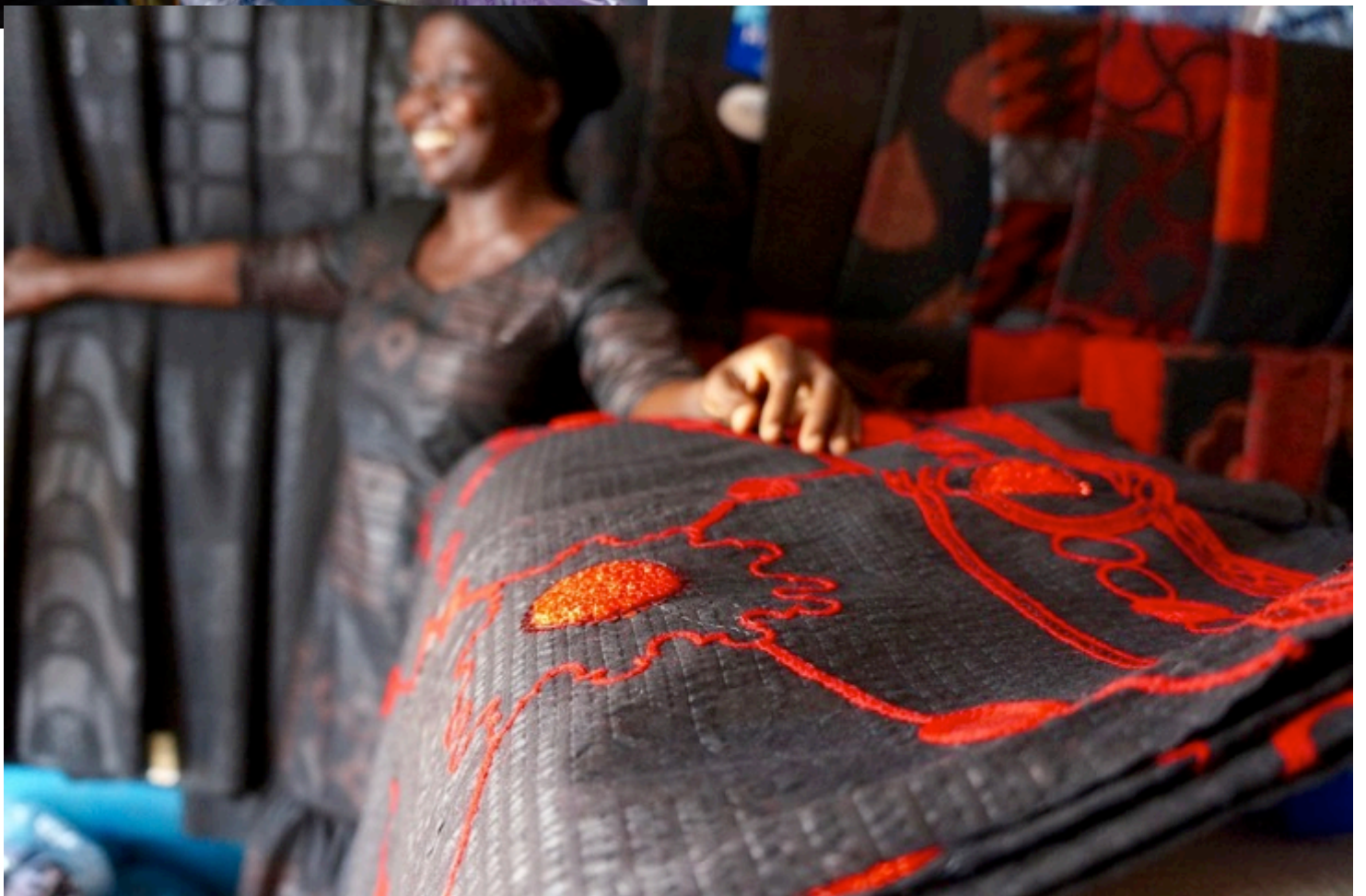
Na inspectie van het onderkomen voor de oktoberreisgroep uit Harderwijk, fraai en ruim maar er wordt deze week nog aan gewerkt, is de echotraining met Tony weer opgepakt.

Hij doet het fantastisch en met dr Dagoë gaan we, na de ritueel verplichte toestemming van het managementteam, een systeem op poten zetten voor aanvragen en beoordelen van de echo's.

Wat betreft de ECG's is nu het wachten op een afspraak met Berekom, maar die training gaan we met de twee ziekenhuizen combineren. Geeft ons de gelegenheid enige vergelijkingen te mogen maken.

Na de lunch stond Agnes al klaar om ons de zonovergoten, en overeenkomstig broeierige, markt over en door te loodsen. En natuurlijk ook de gewenste tour langs schier alle winkeltjes met lappen.

Plaatjes (lekker niet gesorteerd):

En omdat we in het kamp vandaag gaan praten o.a. over een naai atelier, was lokale inspiratie uiterst welkom.

Weer
vreselijk met
die mensen
gelachen.

En de keuze van het te vervaardigen kledingstuk maak je door iets op een poster aan te wijzen.
Heel handig!!

Vind op zo'n markt in je uppie maar eens de weg!
Gewoon Agnes volgen die met iedereen een praatje maakt.
En dan blijken heel veel mensen mij te kennen!
Bijzonder.

Handel!!!!!!

En er is nog iets karakteristieks aan een Afrikaanse markt.
Hij is niet alleen kleurrijk.
De royale geurrijkdom is indrukwekkend!!!

Het is in ieder geval
duidelijk wat er zoal deze
weken zal worden
opgedist.

Ook smaakvol.

De dag is verder afgesloten met uitgebreide gesprekken met Tony, dr Dagoë, Frank,
Louis etc.....
Buiten op een stoeltje met een koele versnapering.

En na de markt krijg je best trek in wat oer-Hollands hartigs.
Dus.....

Goudse kaasblokjes.....

.....en in-de-waterkoker-in-
blik-opgewarmde "knakjes!!!!!!!"

Ik zou ook best een bitterballetje
lusten....

Vandaag naar het kamp.
Gesprekken met Gregory.
Ontmoeting met twaalf vrouwen voor het naai atelier.
450 toffees uitdelen aan 400 kinderen die dat waarschijnlijk al "ruiken"!!!!

Wordt vervolgd.....

woensdag 5 oktober 2016

Na vanmorgen een kort stukje.

Ja, op z'n Ghanees verliep alles weer eens anders.

Vanmorgen nog even een controle-echo van een twee-jarig kind met een hartgebrek gemaakt.

Zie ook het reisverslag van juli 2016.

Kind ging goed. Moeder kwam ik gisteren tegen op de markt. En vroeg naar het beloofde onderzoek ter controle.

Tja, in Drobo is anoniem rondkuieren wat lastig geworden.

En kind produceerde bij het zien van "uncle Henk" nog steeds een hoogtonige overdaad aan decibellen.

Om 10:15AM stond de oude pickup klaar om ons naar het kamp te vervoeren.

Voorzien van knuffels, foto-apparatuur en een grote hoeveelheid snoepgoed.

Annelies zou kennis maken met de twaalf "taylor minded" vrouwen.

Om 11AM een hartelijk welkom in het kampkliniekje.

Echter geen Gregory.

Die belde tien minuten later op, dat hij onderweg was.

Nog anderhalf uur wachten.

En intussen kunnen wij in het kamp niets doen.

Nou ja, in de poliruimte stond een weegschaal die het niet goed zou doen.

Gloednieuw.

En dus.....

Tot nog aanwezig
verpakkingsmateriaal door ons
was verwijderd en er een ijkknop
was gehanteerd.

Vreugde alom!!!!!!!

En daarna ga je je vervelen!!!!

En dan komen er dergelijke prentjes.....

Saartje zelf!!!!!!

Gelukkig kwam Gregory nog op tijd om verdere ontsparingen te voorkomen. Er zou een meeting zijn met diverse stakeholders.

Was al een beetje laat geworden... En een bezoek aan de school met knuffel- en toffee-overhandigen is ook naar volgende week woensdag uitgesteld.

Maar er was toch ook iets geregeld met vrouwen die aan het naai atelier wilden deelnemen? Jazeker!!

Die zaten wel ergens te wachten.....

Zucht!!!!

Dus na de bekende rituele voorbereidingen met de "landowner" van het kamp en een voorbereidend onderhoud in een kantoor van Gregory, was men welkom...

Er verscheen in een veel te kleine ruimte een bonte verscheidenheid van vrouwen, sommigen met een klein kind, en enkele mannelijke kleermakers. Men sprak alleen Frans, wij alleen Engels en Gregory een soort Twi. Het laatste werd door bemoeienis van Tony ruimschoots goedge maakt.

Laat ik het kort samenvatten.

Er was in opvattingen een even grote diversiteit. Nog lang niet voldoende om nu te starten.

Hadden we ook vreemd gevonden.

M.n. de mannelijke gespreksdeelnemers waren negatief gestemd.

Gaat nog een leuke klus worden.

We zullen ze alleen moeten overtuigen dat ze echt niet hoeven mee te doen.

Zitten ze straks alleen voor zichzelf te werken voor een lokale markt die niet op vluchtelingenproducten zitten te wachten.

Geduld dus.....

Woensdag a.s. gaan we er in het kamp meer gestructureerd en met meer tijd voor zitten.

Annelies gaat dan meer tijd krijgen om met de deelnemers in contact te komen.

Dan maar afsluiten met wat, door Henk gearrangeerde, groepsplaatjes.

En ik houd niet van geposeer!!!!

Dus toch maar wel doen.

Meer was niet haalbaar.

Maar om nou te beweren dat er totaal geen interactie was.....

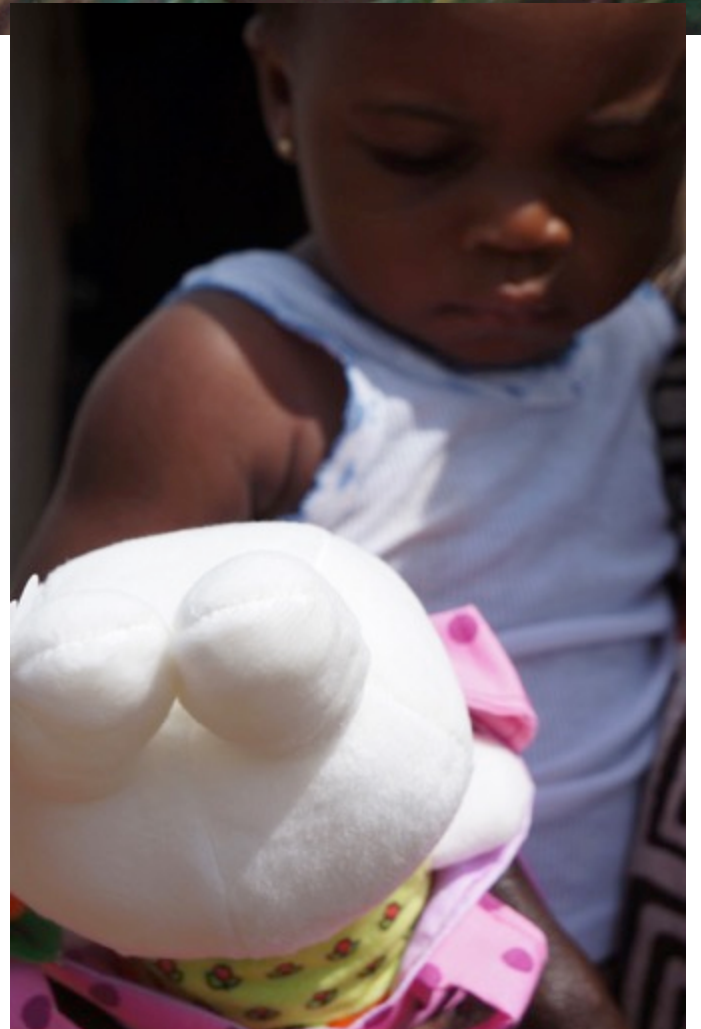
Met Gregory hebben we nu voor morgen een bijeenkomst in St Mary's geregeld. We gaan hem als verantwoordelijke steunen en voorbereiden voor een presentatie aan de diverse stakeholders. Gaat interessant worden.

En daarna was er alleen nog even tijd voor een klein, uiterst persoonlijk, ritueeltje...

Blessing....

25 september één jaar geworden.....

Groeit voorspoedig op.....

In Nederland kunnen maar weinig kinderen verder gaan in de wetenschap dat hun geboortedag samenviel met de sterfdag van hun moeder.....

En dus (?) is ook dit stukje weer gecomponeerd met Mozart's "Requiem" in m'n oren.

Nu tijd voor een koude versnapering en warme "knakjes".

Het leven gaat onhoudbaar voort.

En dus:

Wordt vervolgd.....

donderdag 6 oktober 2016

Een uiterst boeiende dag!

Vandaag stond Gregory's bezoek aan Drobo op het programma.

Cruciaal voor onze projecten.

Laat ik dat "zakelijke" deel dan maar eerst trachten te verwoorden.

Gepland was een "brown paper" sessie om alle standpunten nog eens klip-en-klaar te verwoorden en ook in verband te zien.

En om Gregory een steun te geven om alles woensdag a.s. aan de participanten in het kamp te gaan presenteren.

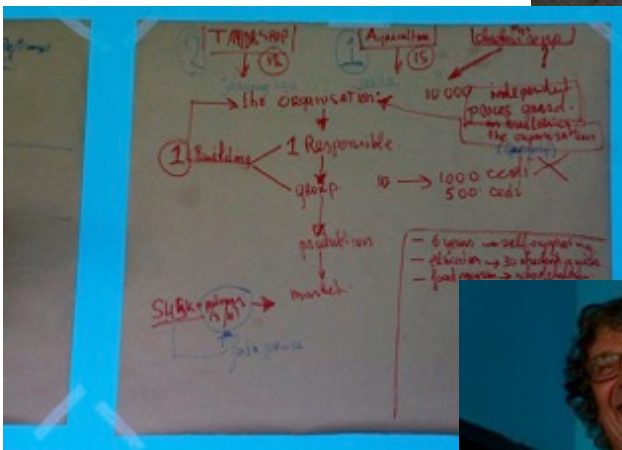
Uiteraard was het moment dat de "dikke VN-wagen" het beeld binnen ronkte ruimschoots na de geplande tijd.

Ghana.....

Maar toen gingen we er ook soliede tegen aan!!!!

Het bruine papier flikkerde bij wijze van uitzondering eens niet van de blauwe muur af.

De inhoud ga ik lekker niet allemaal in dit "deeltje" notuleren. Te complex.

Maar het was uiterst inspirerend.

En opbouwend.

En positief!!!!

En soms hilarisch!!!!

En hoe leg je dan in de Ghanacommissie in Harderwijk uit dat hun vers geverfde muur onderdeel is geworden van de "notities"

Ik weet het, het is wat vaag....

Intussen is met de PUM-vertegenwoordiger hier het in Nederland geopende contact benut om dinsdag a.s. een ontmoeting, samen met Gregory te hebben. Geweldig hoe alle al uitgezette lijntjes nu in één keer benut gaan worden.

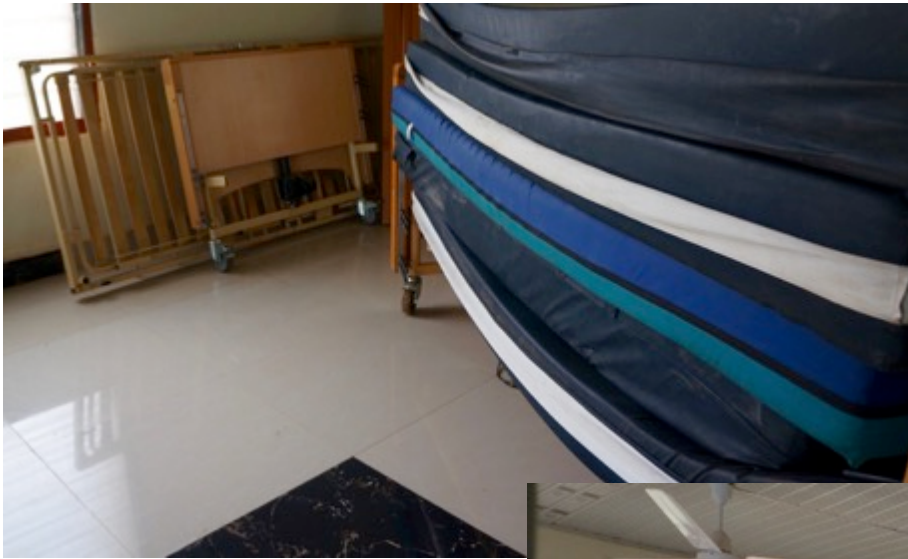
Buiten was het inmiddels fors warm geworden en dit stukje wordt heerlijk in de schaduw van de bomen naast de "hut" gecomponeerd. Want er was nog wel wat meer vandaag.

Er is een korte inspectie uitgevoerd in de "hut" waarin de oktoberreisgroep van het CCNV vanaf maandag gehuisvest is. Zo'n hok zou ik in Nederland best willen hebben en inrichten. En er werd echt gewerkt om alles klaar te krijgen.

En gekuist!!!!

Bedden worden ergens opgeduikeld en opgesteld. Nu nog een ongeordende stapel matrassen en zo...

Maar een ruimte.....

De kraan doet het...

....."Ghanees" druppelsgewijs!

Pure luxe!!!!

Maar er was in het "druppelhoofdstuk" in Harderwijk enige onrust ontstaan over de kwaliteit van het sanitair.

Niet nodig!!!

Er wordt aan gewerkt!

En dat is volmaakt zinloos, want ergens op de compound is een super-de-luxe sanitaire "voorziening".

En ook aan het meermaals-per-dag-lichamelijk-kuisen is gedacht.

Klein verschilletje met onze "hut", er is geen boiler.

Overeenkomst?

Het water heeft dezelfde lauwe temperatuur.

Onze boiler geeft alleen warmte als je de stekker in het stopcontact steekt, onder de douche gaat staan en dan de kraan opent.

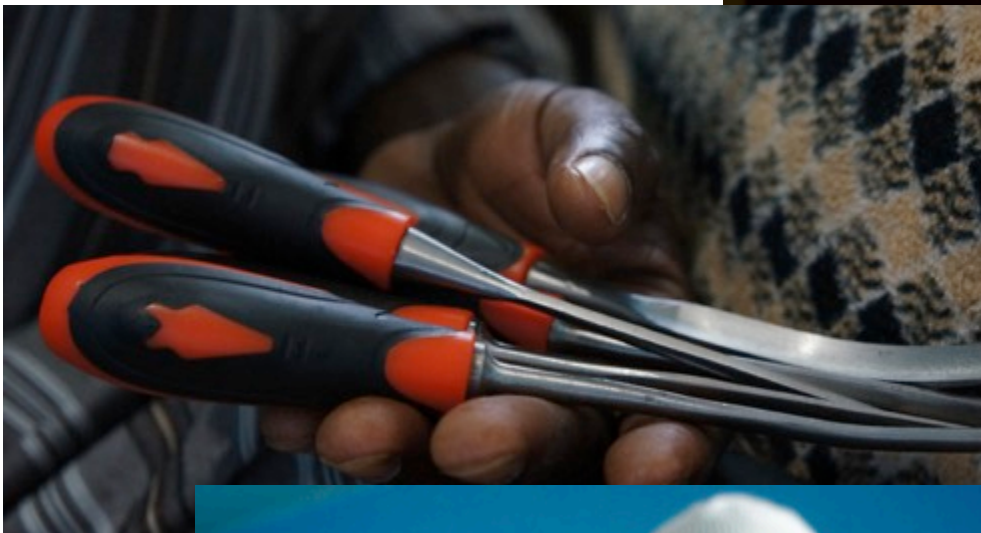
De dan door je heen spattende electronen verwarmen beter dan een magnetron.

En de knop van de rechter koud-water-kraan flikkert voortdurend in de daaronder staande emmer.

E.e.a. met droge handjes dus regelen is dan ook volmaakt onmogelijk!!!

En toch voelen we ons hier zo comfortabel!!!!

Laat ze maar lekker doorwerken!!!

En toen kwam pal na de lunch Yusif. Helemaal "verguld" met telefoon en werktuigen van Henk!

Nog meer te melden?
Ach, eigenlijk allemaal heel
gewoon.
Het ontbijt met heerlijk gevulde
omelet.
Allemaal op een waranda die
door een nogal tropische bui
vannacht wat natter was
geworden.

Regenwater wat dwars door het
muskietengaas naar binnen spoot.

Waardoor een overblijfsel van de lokale
fauna langzamerhand wat begint af te
takelen.
Vergelijk enkele voorgaande
reisverslagen.

En buiten tegen de gaasdeur een volgend "slachtoffer" wacht op hetzelfde lot...

Hetgeen mij brengt op het onderwerp kruipend-en-sluipend-spul.

Spul wat buiten bestreden wordt door het gras, voornamelijk hand-en machetematig te kortwieken.

Slangen vinden hoog gras heel comfortabel!!!

Natuurlijk is eerlijk handwerk altijd te prefereren....

Oh ja, kruipend-en-
sluipend-spul....

Dit was vanmorgen aan het oversteken in mijn slaapkamer.

Ik heb hier wel eens iemand paniekerig gezien door een spin op de muur....

En dit is “muurdecoratie van het administratiegebouw.

Die “mot” is gewoon onschuldig.

En lizzards struikel je hier bijkans over.

Niets om van op te kijken dus.
Wat de lokale bevolking dan ook niet doet....

Laten we over een paar weken maar olifanten gaan opzoeken.

Slaat niet op de massa van bovenstaande prent.

Wordt vervolgd.....

vrijdag 7 oktober 2016

Het lijkt alsof we hier alweer weken zitten.

Zoveel gedaan.

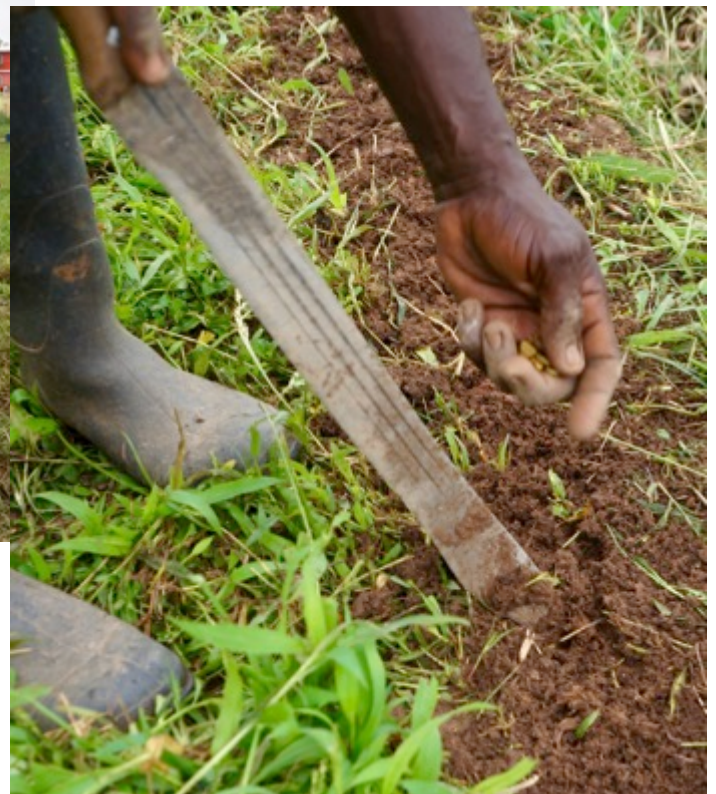
Komt in de "deeltjes" allemaal niet zo "uit de verf", maar het is gewoon uiterst intensief actief en creatief zijn.....

Over verf gesproken.

Er is nog een speeltuintje waarvan de betonnen muur node een kleurtje behoeft. Gaan we voor zorgen, maar daarvoor heeft Tony al geregeld dat de andere kant voorzien mag worden van een fraaie haag. Hoe doe je dat in Afrika?

Terwijl het gras wordt gekortwiekt, iets ter preventie van slangen en zo, wordt er met machetes een geultje geslagen voor wat zaaiwerk.

Toen het geultje eenmaal was verwezenlijkt kwam er een hoger geplaatste langs die kritiek had.

Het geultje was niet kaarsrecht!!!!

Wat is er hier in Afrika dan wel kaarsrecht en waterpas????

Einde discussie.....

Hoe kom je dan aan die zaadjes?

Nou, er is ergens op de compound wel een plant, struik of boom die ze draagt.

En dan zitten we met z'n allen maar weer peultjes te "doppen" om zaadjes te verkrijgen.

Kost niets!!!!

Verf wel. En die kost wel wat.

En voor Nederlandse begrippen nog steeds weinig!

En hier mogen de verfmiddelen nog componenten bevatten die in Nederland alweer ondenkbaar zijn

geworden.

Maar er vaak nog wel worden geproduceerd....

En dat is niet het enige nostalgische detail.

Wie mijn vader heeft gekend, en derhalve het schuurtje uit mijn kindertijd, herkent het hanteren van kwasten op deurposten en openliggende stukken hout.

Dikke lagen met restanten verf!!

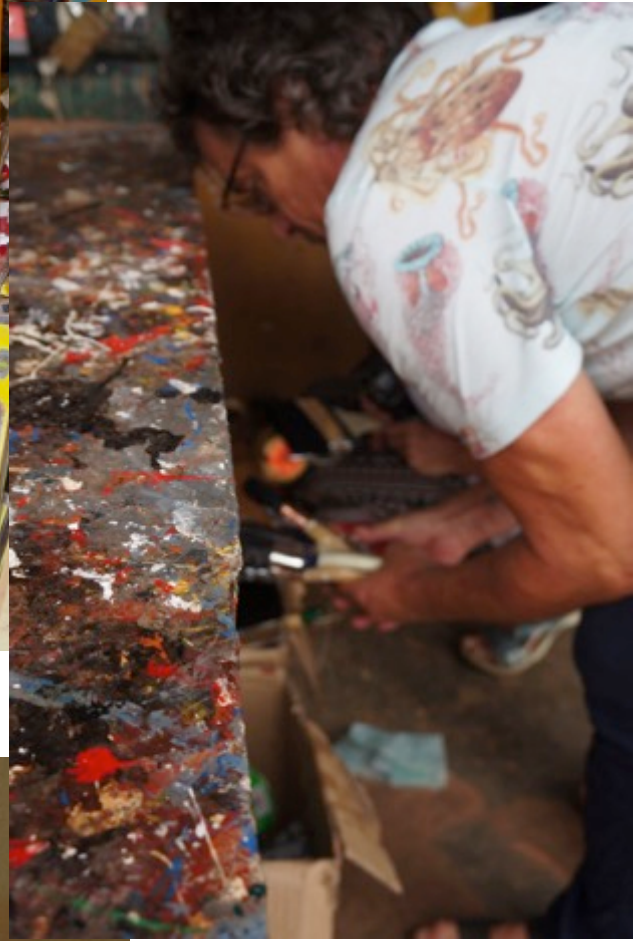

Verf was dus
voorradig.
Alleen de
kleurkeuze
diende een
pietsie te
worden
aangepast.
Kleurrijk!!!

En dus is ons halletje weer gevuld.

Daarna wachtte de ward op de eerste activiteiten van Annelies. Het idee was om kinderen actief te laten zijn.

En die deden dus niets. De moeders wel!!!!!! En dit keer heeft het niets met pre-puberaal gedrag te maken.

Oeps, nu krijg ik de jeugdafdeling van de CCNV-reisgroep over me heen???????

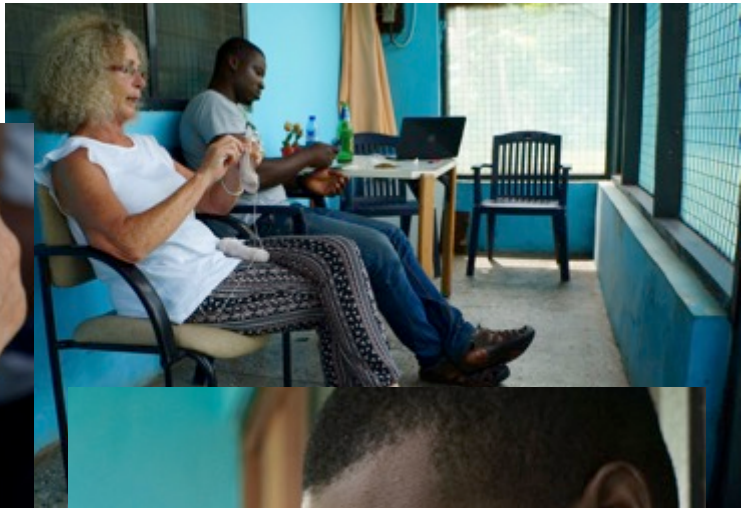

Maar een fantastische ervaring.
Waarbij ook de kinderlijke wijze van tekenen van
de volwassenen opvalt.

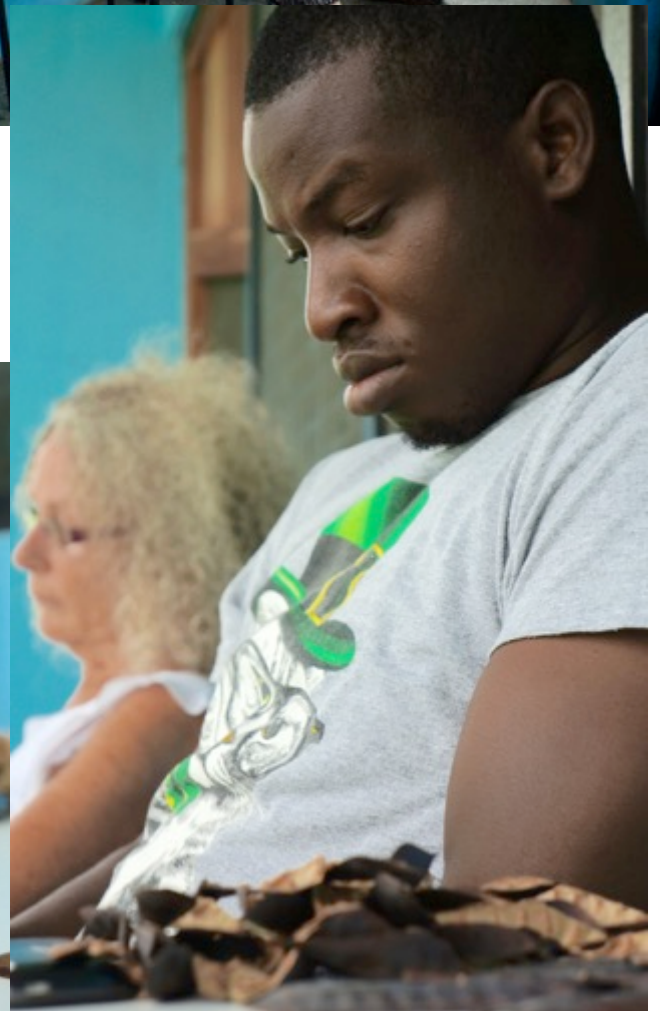

Mogelijk is het zo, dat we de pijlen op de moeders moeten richten.
Gaan we ons echt in verdiepen.
Gek, dat we nu aan een hergeboorte van een soort “activiteitenbegeleiding” denken, die in Nederland om zeep is geholpen.
Alleen, de verpleging zal het hier niet oppakken.
Wie wel????
Lastig vraagstuk, terwijl we een nieuwe pediatric zien bouwen, waarin een speelruimte is gepland.
Hoe die moet worden gerund????????

De lunch was zalig!
En dan is het daarna goed te relaxen.....

“Greta II” in wording?????

De zadjesproductie voor het speeltuintje.....

Maar zo
relaxend.....

Vanmiddag verder
gewerkt aan de
realisering van de
echo's.
Aanvraagformulieren,
definiëring van
grenzen van wat Tony
mag gaan doen etc....

En Henk tikt hier
alleen maar zijn bril
weer op z'n neus.....

Nog even met dr Dagoë gesproken over de verdere afwikkeling van ons echoproject.

Daarna "Hut 2" bezocht waarin volgende week de reisgroep uit Harderwijk is
gehuisvest.

Ziet er fantastisch uit.

Sanitair lijkt compleet.

Uit de douche komt echt water!!!

Bedden zijn verzameld en geplaatst.

De huiskamer, zeg maar huiszaal, is voorzien van een eenvoudige tafel en stoelen.

En we mochten niet ruilen!!!!!!

Dan maar terug naar onze "hut".

Het speeltuintje passerend, waar echt werd gespeeld!!!

Nou ja, niet door iedereen!!!!

Voor wie deden we het ook alweer allemaal????

Hiervoor???????

Denk het wel.....

Wordt vervolgd.....

zaterdag 8 oktober 2016

Weekend.

Abigail was dus niet om 6AM al aanwezig, maar "pas" om 7AM.

Henk was nog niet tot leven gewekt.

Vandaag werken aan het speeltuintje.

Creatief- en repareerwerk!

Als in een "non-existing-bench" in een scheur geconsumeerde nootjes vallen, dan spruit dat in dit klimaat als een gek weer uit.

En ook een klimnet behoefde enige correctie.

En ze gaan er toch zo voorzichtig mee om!!

Ik heb de benodigde werktuigen tegenwoordig standaard in m'n koffer voor Ghana zitten.

Is weer spic&span in orde.

De entree....

Is nu nog een pietsie anoniem, maar een weggegooide tak is prima te gebruiken voor de bevestiging van een naambord.

Uiteraard niet als "tak".

Pas na transformatie tot een stukje "cultuur".

Maar even wat prentjes van dat proces en de "belangstelling" die het mocht genieten.

Yusif & son stonden
weer op de "loonlijst.
Heerlijke
samenwerking!!!!

Met Henks gereedschap.

De kritische
eindgebruikers.....

Het is niet een ieder gegeven om belangstelling te blijven tonen.....

Maar het werk, onder auditieve omlijsting van decibellen uit een iPod die Tony weer

eens heeft ontvoerd, gaat onverdroten voort.

Waarbij het steeds duidelijker wordt, dat Yusif voornamelijk toezicht houdt op "son".

De minder begaafden onder ons hadden inmiddels de opdracht gekregen een betonnen muur te kuisen.

Iets met een waterballet, waarbij Frank opeens met een tuinslang van formaat kwam aanzetten en vervolgens de volle laag kreeg!

Ook "porky" is definitief verwijderd.....

Maar dan is de ondergrond ook klaar voor het beoogde eindproduct.

Onuitwisbaar ingegrift!

Zoals elders even onomkeerbaar een stuk hout tot een nieuw leven wordt getransformeerd.

En in deze hitte is er dan een oplosbaar probleem.....

Eens een grauwe betonmuur.....

Gelukkig geen molentjes en klompjes.....

Of bitterballen en stroopwafels....
Of haring?????

Maar een belangstelling!!!!

Een mieterse dag!!
Relaxt.
Morgen 6AM met Tony en Yaw naar Accra.

Wordt vervolgd.....

dinsdag 11 oktober 2016

De afgelopen dagen kwam er absoluut niets van het produceren van “deeltjes”.

Zondag om 6AM stond de bus van St Mary's al klaar met Yaw en Tony.

We gingen “even” een groepje “obroni” ophalen in Accra.

Vroeg dus.

Yaw wilde op dat tijdstip vertrekken, omdat anders het verkeer in Kumasi compleet vast zou zitten.

Het ontbijt werd bij vertrek nog even door Abigail overhandigd in de vorm van een bord met pannenkoeken en appelschijfjes.

Probeer dat met z'n drieën maar eens op de befaamde weg naar Berekum te nuttigen!!

Het regende een groot deel van de reis fors, vooral in de bergen.

Tony was onderweg nog in staat de laatste kamers voor komend weekend in Mole National Park te regelen en reserveerde telefonisch voor maandagochtend 10 plaatsen in de bus van Accra naar Drobo.

Het was weer een stukje Ghanese organisatiekunde waarop wij met onze Europese methodes zouden zijn vastgelopen.

In Accra was het weer vol.

Er was een meeting van de New Patriotic Party!

November zijn er verkiezingen.

Het geeft in ieder geval het idee dat als je “politiek” gebruik maakt van het verkeer, dat slechts kan met vreselijk veel decibellen, waarbij je niet in de auto's moet zitten, maar er collectief uit of aan moet hangen.

Boeiend!

De aan de weg gekochte maïskolven waren al verteerd, ondanks het feit dat op het moment dat we ze aanschafte, een truck zijn net aan de kant van de weg gerepareerde motor weer startte en trachtte de heuvel te bedwingen.

Maïs met dieselsmaak.

Delicious!!!!!!

In Afia Beach is aan het strand e.e.a. maar eens rechtgetrokken bij de lunch.

Beach.....

Met het zondags-Afrikaans flaneren...

Tussen alle troep, die mettertijd
steeds forsere vormen
aanneemt!!!!
Ondanks een bord met de tekst
"Don't Litter the Beach"!!
Welke beach?, nauwelijks meer
te zien!!!
Ook Afrika.

Stel je dus geen parelwitte tropische stranden hier voor.

Ja, het is kleurrijk.

Maar dat is alleen de bevolking.

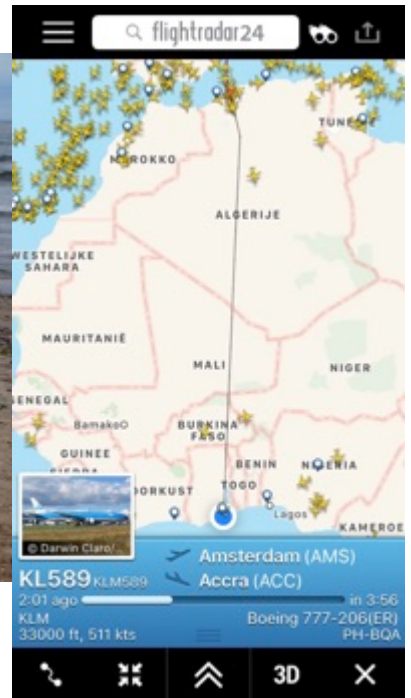

Verder best fijn om weer even water en zee te zien.

Besef wel, dat daar vlak achter de horizon de evenaar ligt.

En dat het eerste stuk land dat je naar het zuiden tegen komt Antarctica heet!!!!

Terwijl een aantal mensen voor het eerst in Afrika arriveerde....

Om 6PM is na een speurtocht door Accra, met hulp van Tony's nooit-aflatende telefoon, vele de-weg-wijzende mensen en een voor ons uit rijdende pickup, uiteindelijk hotel "Somewhere Nice" gevonden.

Een verrukkelijk eenvoudig backpackers hotel, wat Tony de kreet "nice and authentic" ontlokte.

Schoon, goede kamers en heet water uit de douche!!!!

Het gebruik hiervan werd echter enigszins verlaet door een vertraagde vlucht uit Amsterdam, een wat meer-tijd-kostende immigratieprocedure omdat er een "geel boekje" niet helemaal compleet was (\$20,- cash blijkt de noodzaak daarvan dan echter weer teniet te kunnen doen) en een twee keer moeten rijden door Yaw naar het hotel.

De bus was een pietsie vol!!!!

Helaas op het vliegveld geen foto's kunnen maken.

Toen iedereen uiteindelijk was gaan slapen, bleek Dirk na een sleutelruilhandel geen kamer en bed meer te hebben!!!

Is opgelost...

Toch goed, maar kort, getukt.

7AM met Tony by het zwembad afgesproken om de busreserveringen af te ronden. Dat gaat in Ghana zo: je belt de V.I.P. Busonderneming en reserveert 10 plekken. Was gisteren al gedaan. Dan krijg je het nummer van de chauffeur en vertelt hem dat hij 10 plekken moet vrij houden. Vervolgens ga je

gezamenlijk ontbijten en wordt dan door de chauffeur gebeld wanneer je denkt te komen, want hij wil op tijd vertrekken.

Dan duw je Tony 500 cedi in z'n handen, Dirk had als enige voldoende gepint, om alles verder af te ronden.

Intussen:

Na verwijderen van de bagage was uiteindelijk iedereen reisvaardig.

Dus vertrekken.....

Nou uhhhh, nee.....

Het afrekenen werd pas na gezamenlijk Ghanese actie afgerond.....

En dan is het handig dat Dirk nog wat groene flapjes bij zich heeft om alles naar tevredenheid te kunnen afsluiten.

Tony was inmiddels alweer door de buschauffeur gebeld!

En daar sta je dan uiteindelijk in je uppie te wachten met een stapel bagage van 9 personen.

Met een volle bus rosten we met een achterstand van 30-40 minuten achter een V.I.P. bus aan dwars door Ghana. Ik heb in twee dagen toch zeker een 1300km Ghana met redelijke snelheid onder me door zien schuiven.

Van onderweg maar wat "bekende" plaatjes.

Zo schijn je in Nederland niet aan een auto te mogen hangen.

Zou niet weten waarom niet....

Bij schemering kwam Drobo nader.....

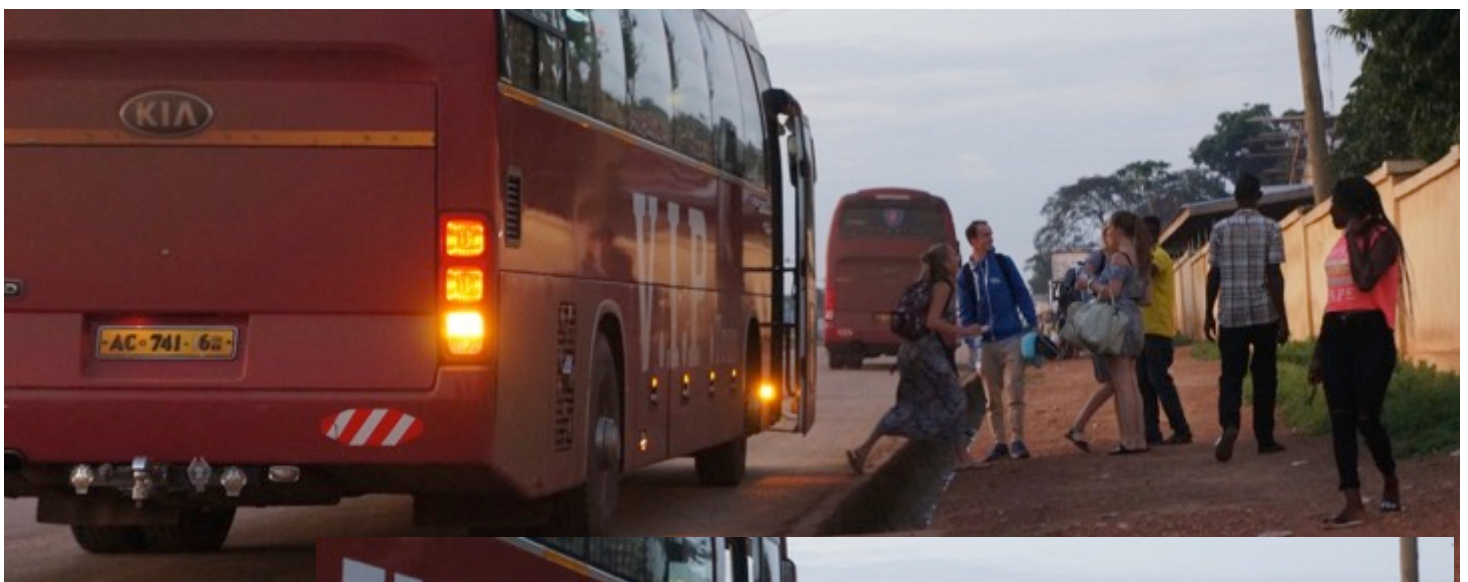
.....en passeerden we op de “very funny road” de be-obroniede bus.

Terwijl die toch ruim voor ons had gereden.

Hoe?

Een paar dingen:

- Yaw weet twee dingen in de bus goed te hanteren: gaspedaal en claxon. Ja, hij rijdt echt goed!!
- in Kumasi wist hij een sluiproute, terwijl de bus soliede vast zat in het verkeer.
- Zijn passeermanoeuvre op bovengenoemde weg was op z'n minst enigszins sportief te noemen.
- Afrikaans rijden lijkt erg op wat in Nederland niet mag.....

En toen stond de reisgroep eindelijk na twee dagen reizen in Drobo.

Vandaag een meeting met Gregory en Samuel over al onze projecten in het kamp.

Wordt vervolgd.....

woensdag 12 oktober 2016

Op de een of andere manier lukt het de laatste tijd alleen 's morgens om het verslagje van de dag tevoren in elkaar te draaien.

Wel lekker rustig op de waranda.

Het is nu half bewolkt om 6:30.

De zon zal straks wel weer enthousiast aanwezig zijn.

De dag dat we naar het kamp gaan.

Gisteren.....

Uiteraard moest er 's morgens nog even een éénjarig kind uit Sampa worden gezien met een aangeboren hartgebrek.

Komt hier nogal eens voor.

Ik heb het vermoeden dat bij de meeste kinderen een "correctie" om financiële redenen niet mogelijk is.

Weer dat gevoel van machteloosheid dan maar weer een plekje geven.

Intussen was de hele CCNV-reisgroep voorgesteld aan Sr. Serene en de matron.

Terwijl zij door Tony en Richard een indrukwekkende rondleiding door het ziekenhuis kregen, ontvingen wij in onze "hut" Gregory en Samuel Kwasi Ansu, een PUM expert.

Een indringend gesprek, waarvan ik in deze verslagen niet alle details zal geven.

Ook door hem werden we weer bevestigd in onze opvattingen, dat de teambuilding bij de projecten in het kamp cruciaal is.

Maar ook het moeilijkste en kwetsbaarste deel van de hele operatie.

Vandaag gaan we de deelnemende partners in het kamp trachten te bewegen.

We gaan proberen er zo open mogelijk in te gaan, ook uitdragend dat het niet ons, maar hun probleem is, wat niet wij maar zij moeten oplossen.

Vandaag kon wel eens heel bepalend zijn voor alles.

De lunch hebben we daarna op Ghanese wijze buiten voor de hut in de schaduw genuttigd.

Zittend in een grote kring, bordje op schoot.

Men kijkt hier nog enigszins serieus...

En Abigaïl had weer heerlijk gekookt.
Volgende keer gaan we eens Afrikaans met het rechter handje eten. Geen bestek.

... de bonen en plantane van "bonen en plantane".

Bestek wat hier nog wel handig was, omdat de vis overduidelijk gemaakt was van "vis"...

Ik heb nog maar niet gezegd hoe e.e.a. er op de markt bij ligt. Dat mochten ze vanmiddag met eigen ogen zien.

Voornoemde serieuze blikken verdwenen ras toen na de lunch de op het ziekenhuis gelegen basisschool uitliep.

Een school vol “zwarte kwetters” produceert een onvoorstelbare hoeveelheid decibellen!!!!

En moest allemaal op de foto!!!!
Eerst keek de groep een wat afwachtend naar deze hoeveelheid Afrikaanse spontaniteit, maar nadat Jari zich had losgemaakt en ergens tussen een hoeveelheid kleine Ghaneesjes was verdwenen, brak het ijs.....

Een soort van “duo-
penotti-dansen”?

De middag had gelukkig geen strak programma.
Even relaxen.
Ook bij de ATM machine.

Agnes was de “tourleader” en verkeerde in grootse vorm!!!!

En Ghanese lappen zijn goedkoop en vreselijk fraai en kleurrijk.
Er worden al plannen gesmeed om een kleermaker de komende dagen een forse hoeveelheid werk te verschaffen.

En zo'n kudde "obroni" moet dan wel door de "obibini" op de foto worden gezet!!
Wennen ze wel aan, dat zij nu een bezienswaardigheid zijn.

Markt....

Altijd mooi....

En dus foto's....

Een plek voor ruimschoots interactie tussen twee culturen.....

Terwijl in het ziekenhuisspeeltuintje de op-Ghanese-wijze-met betonijzer-gerepareerde wip weer was gemonteerd.....

.....en de muur uiting mag geven van een contact dat niet tijdelijk hoort te zijn.....

Wordt vervolgd.....

woensdag 12 oktober 2016

Dagje kamp.

Eerst maar het “zakelijke” deel.

Het overleg met de Taylor Shop Group.

Gisteren was Gregory fors doorgezaagd over zijn presentatie voor te bereiden.

Er was een groep van ca tien potentiële deelnemers bijeen geraapt.

Ook de “landowner”.

Ook van dit overleg geen details.

Een paar dingen als illustratie.

Gregory mocht nog best ondersteund worden.

De “translator” was groots.

Hij leidde soms gewoon de

discussie voordat die door

Gregory of ons was geïnitieerd.

Henk straalde uit wat wij wilden uitstralen.

De argumenten over en weer

waren soms verrassend.

Er werden ultimata gesteld.

Er werden grenzen genoemd.

En we hopen dat we binnen twee maanden een reactie hebben gekregen, die constructief is.

Alle mogelijkheden zijn er!

Het was boeiend!!!!

Volgende week een zelfde sessie met de agricultural group.

Wij hebben aangekondigd even een tijdje niets te doen.

En toch zijn we, los daarvan, als Stichting Support 4 Ghanaese Kids dankzij een heleboel “zelfdenkenden en sympathisanten” in staat gebleken om vier studenten extra dit jaar hun senior high school te laten starten.

Touching!!!!

Nog meer?

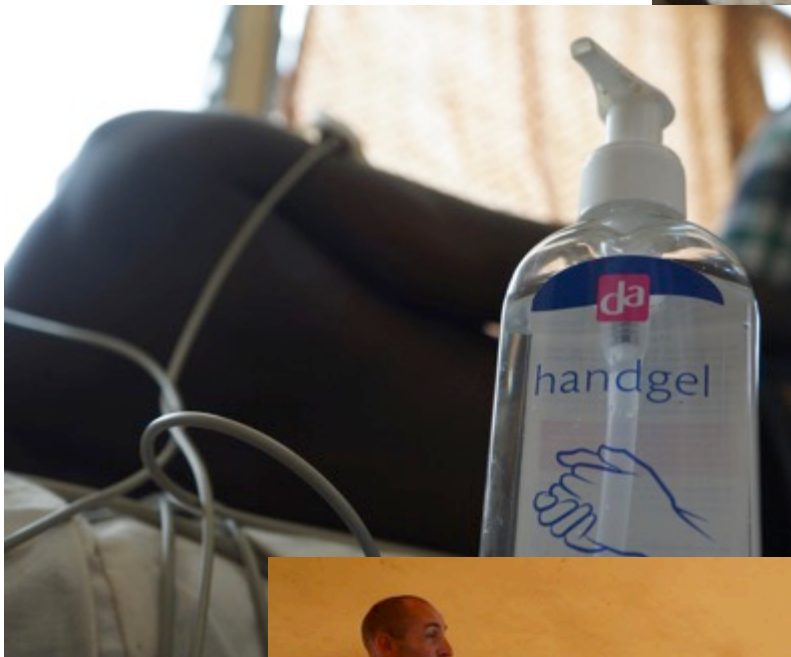
We begonnen in het kamp in St Alban's Clinic met een kind met een hartruis.

Bleek gelukkig niets bijzonders te zijn.

Waarom kan ik me daarover juist hier iedere keer toch weer verheugen?

Ach.....

Alleen.....
Tony had een klein beetje de
electroden en de gel en zijn
drinkwater vergeten.

Het eerste is opgelost met vochtige
stukjes verband en tape.
Het tweede met handgel van
Suzanne.
Het derde door mijn watervoorraad!

Intussen waren de anderen in de
school zich aan het presenteren.

Tot wij ons ermee gingen bemoeien.

Het School Feeding Program, maanden door ons gesponsord, liep dankzij een fantastische boekhouding van Gregory, nog steeds!!!!
Maar vermocht niet die interesse te hebben als van het uitdelen van 500 toffees!!!
Grote chaos.
Door de leerkrachten van het kamp gekanaliseerd in twee keurige (?) rijen.
Ging daarna gelukkig verder zoals het hoort te gaan.
Pleuriszooi!!!!
Maar "Dirks-gewijs" toch ook weer wat "Afrikaanse portretjes"

En plaatjes.....

En toen kwam ome-Henks-overhandigen-van-een-cuddly-crocodile-stuffed-with-cuddly-toys-sponsored-by-a-KLM-stewardess.
Lang woord.....

De onderwijzer was niet meer bij machte orde te handhaven.
Knuffels bleken te kunnen vliegen.
Maar zijn geborgd door de school voor onderwijsdoeleinden.

En de reisgroep zat intussen achter hun oude, door ons geïmporteerde, computers en schoolmeubilair.

Plannen voor verdere acties zijn gesmeed en afgesproken.

Er was nog iets met gezamenlijk intuïtief schilderen met kinderen en zo.....

Annelies gaat zich nu verder op dat soort activiteiten op de ward en pediatric richten.

Gaat boeiend worden.....

Wordt vervolgd.....

donderdag 13 oktober 2016

Vandaag een dag actief op de compound.
Het zal allemaal niet spectaculair klinken.
En de foto's zijn het dit keer echt niet.
Maar toch.....

Vanmorgen was Annelies al bezig
een goedkope kwast letterlijk te
"verknippen" tot iets om dunnere
lijntjes mee te maken.

Zwarte verf was er niet.

Wel houtskool van een palmboom,
die we eerder dit jaar al eens in de
fik hadden gestoken. Zie vorige
reisverslagen.

Resultaat?
Iets donkers....

En Dirk zelf?
Vanmorgen was er een
eerste trainingssessie voor
een diverse groep.
Interpreteren van ECG's.
Ik had er geen idee van op
welk niveau iedereen was.
Omzichtig proberen dus....

Aan de apparatuur zou het
niet liggen....

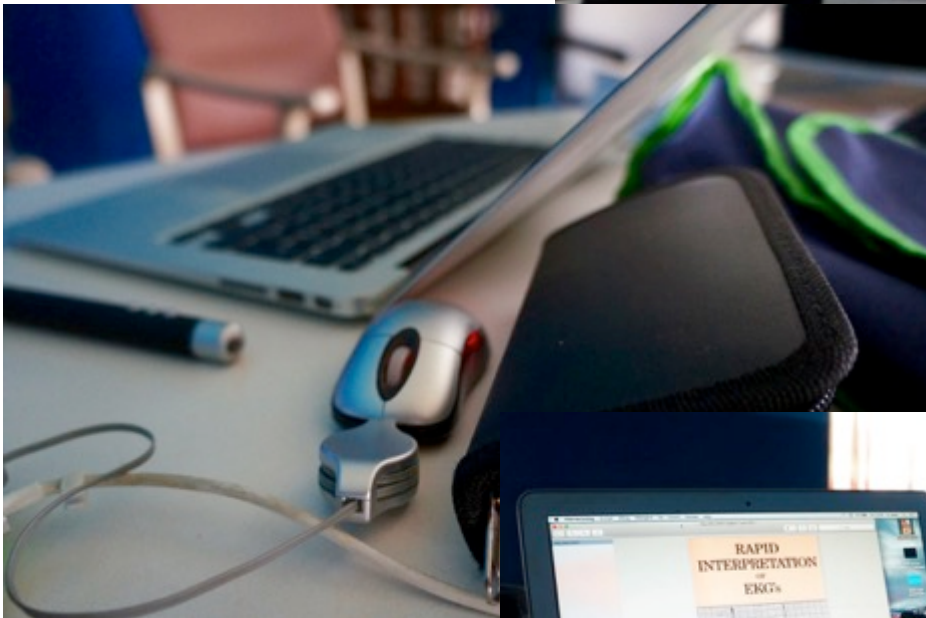

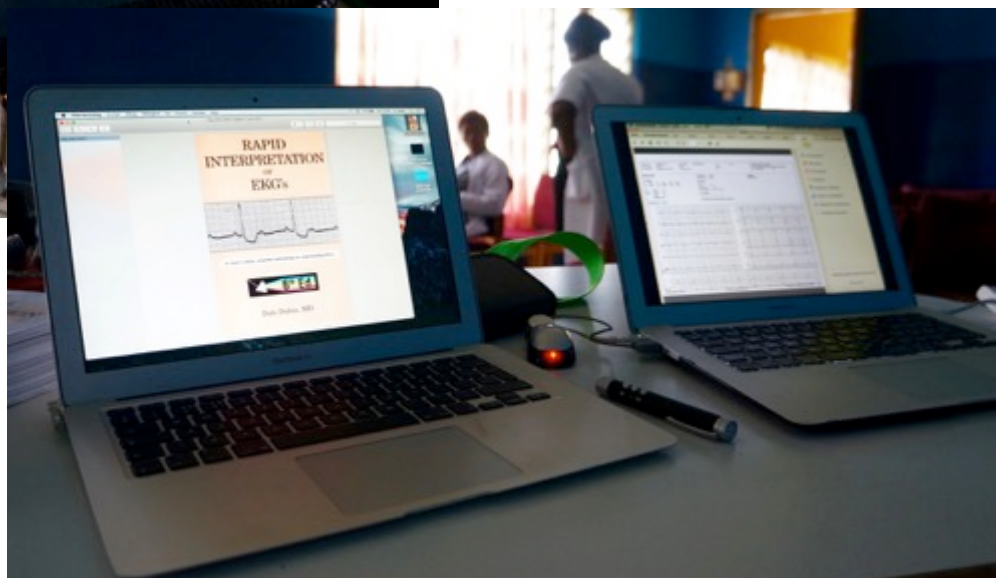
Een “roerend”
weerzien met mijn
oude beamer.
Waren ze uiterst
voorzichtig mee
geweest!!

Dit keer geen steen
nodig.

Leuk om september 2014 en
nu naast elkaar te leggen.

Minder toehoorders,
maar.....

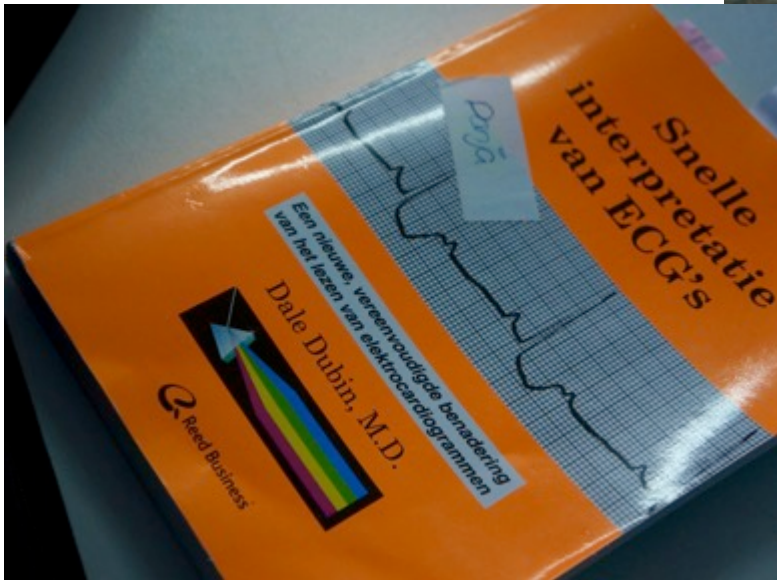

...wel dezelfde gordijntjes.

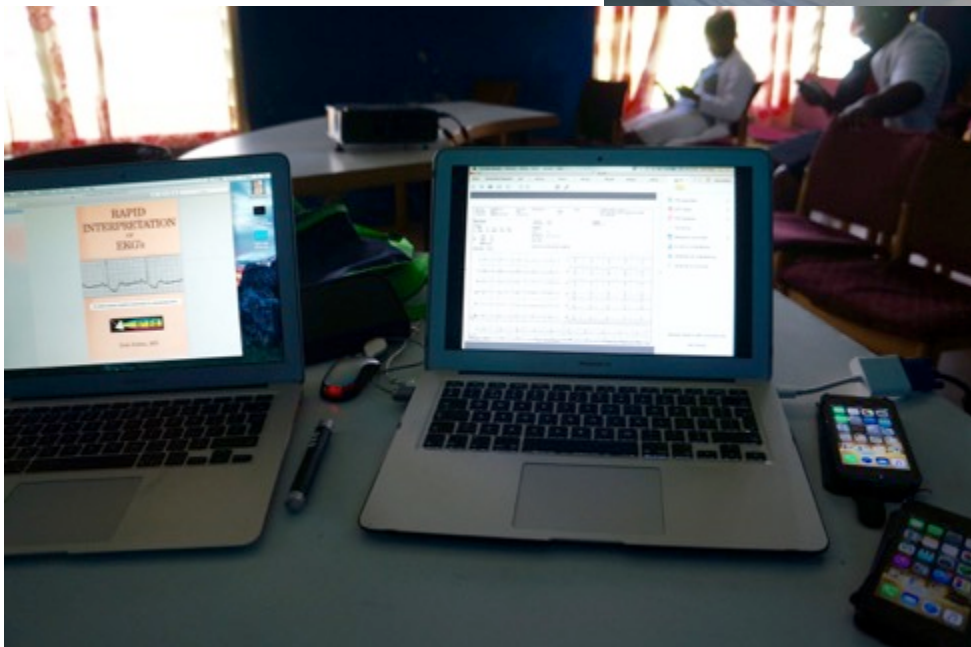
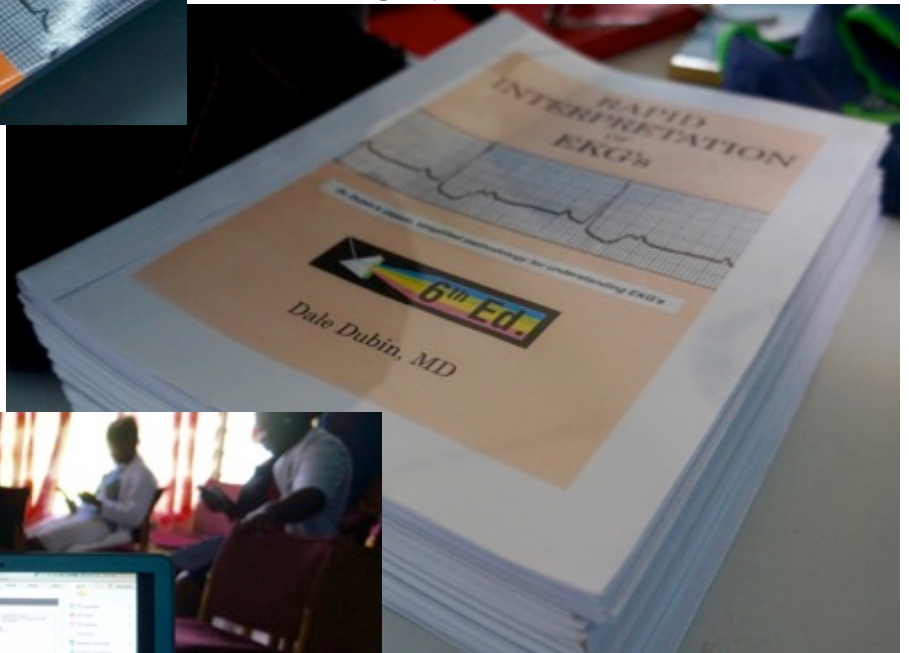

En hetzelfde boekje....

...alleen nu een volumieuze print van een illegale Engelse versie, geplukt van internet.

Waren ze erg blij mee.

“Nostalgie” en actueel naast elkaar

Wat was er nog meer anders?

Toen was op de vraag "Wat weten jullie eigenlijk van ECG's" het antwoord een aarzelend "Niets.....".

Nu bleek dat een paar artsen al veel verder waren dan we hadden mogen hopen.

En er werd echt door die "selectie" naar de ECG's gekeken en niet alleen naar de print van de zgn. "uitslag".

Volgende week gaan we verder met deze groep.

Heb er zin in en geloof er weer in.

Ook in de lunch...

Springrolls en crispy frietjes van Abigail!!!

Onder de obligate plastic folie.

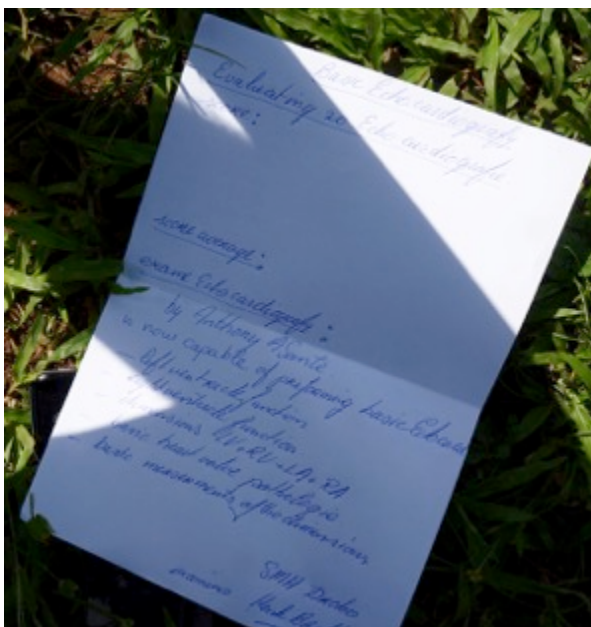
En terwijl ik dit in de schaduw zit te schrijven, hoor ik hiernaast hoe fufu in elkaar wordt gestampt.

Is dan weer minder mijn favoriet.

Wel gisteravond zalig rijstballen met pindasoep en geitenvlees gegeten.

Met het rechter handje.

Mieters!!!

Terwijl ik vanmiddag wat officiële certificaten in mijn "Engels" aan het componeren was voor de afsluiting van de basis cursus echocardiografie.....

.....kreeg op de speeltuinmuur een olifant gestalte.

Waarom Roze???????

Maar wel op
Hollandse klompen!!!

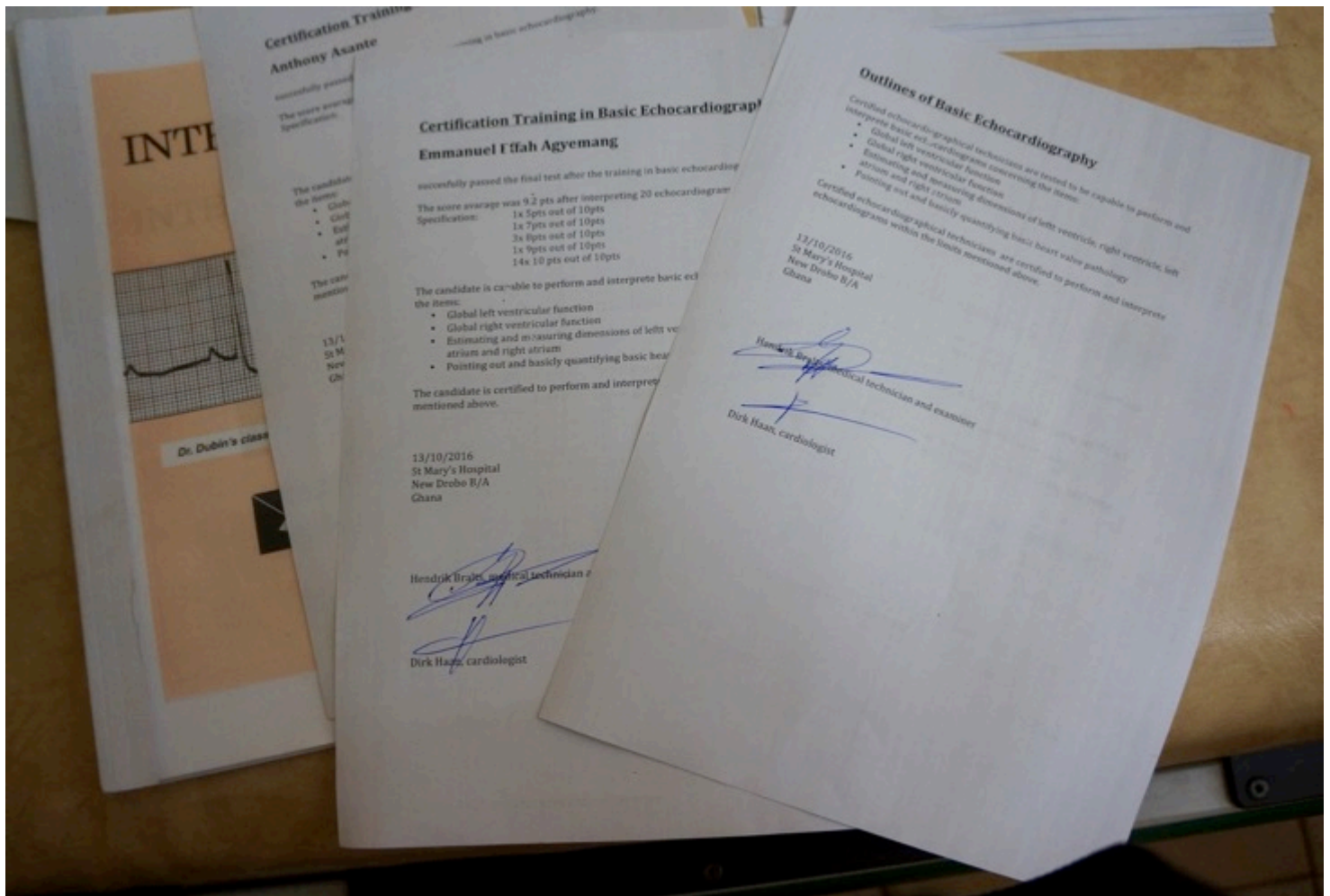

En onderhand werd het echo-examen van Tony afgerond.

Certificaten heeft Henk al mee.

De bewijzen van het examen zijn in "mijn-Engels-concept" al klaar.

Evenals een document waarin wij als trainer de grenzen aan St Mary's aangeven, waarbinnen zij van ons echocardiogrammen mogen maken en beoordelen.

Voor de jongens een mijlpaal.

Voor ons beiden, oprecht toegegeven, toch even iets emotioneels.

Twee jaar werk.

Door collega's en "deskundigen" werden we voor gek verklaard.

Het was onmogelijk om op die manier iets te bereiken.

Mensen gingen met ons mee om samen iets op te bouwen en alleen wij tweeën gingen stug door.

Tegen alle kritiek in.

Gewoon een kwestie van vertrouwen hebben in de mensen voor wie je het doet.

En pas stoppen als je geen geloof meer hebt in jezelf.

Misschien mogen we een heel klein ietsepietsie tevreden zijn.....

Morgen een weekend naar Mole National Park.

Wordt vervolgd.....

vrijdag 14 oktober 2016

Mole!!!!

Olifanten!!!!

Hopen we.....

Gisteravond eerst nog bezoek van Yusif. Met zoon en maskers.

En nog een oud masker, gemaakt door z'n vader.
Heb ik nog geen foto van.
Mooi!!!!

Volgende week zou hij voor mij ook nog een oud/antiek masker hebben..

Vanmorgen om 7AM met het busje naar Mole.
Bleek achteraf maar krap zes-en-een-half uur rijden te zijn.
En ten noorden van Techiman ongekend goede wegen.
Alleen wordt het steeds primitiever.
En meer Islamitisch.
Dorpjes nu opgebouwd uit in kringetjes geplaatste rond-
lemen hutjes met klassiek bladerdak.
Grote open vlaktes.
Indrukwekkend!!!!
Helaas geen foto's van te maken vanuit de bus.

Ingecheckt in
Mole National
Park in het hotel.
"Afrikaans-luxe" kamers.....
Maar de catering lijkt goed.
En vanaf het terras het eerste zicht op wild-in-
het-wild-en-op-grote-afstand.
Foto's.....

My first wild elephants!!!!

Geen fraaie foto's.
Maar een kilometer afstand is wel veel!!!
Morgen een rit door het kamp en dichterbij.
Dus maar genoeg nemen met dit...

Morgen dus zoiets....

Dit was makkelijker te nemen...
Een Afrikaans spelletje met flessendoppen.

En Yaw die
uitrust...

..... en een "Pumba" scharrelend achter de
keuken.

Morgen betere foto's.

Wordt vervolgd.....

zaterdag 15 oktober 2016

Vandaag jeep safari!!

Vroeg opstaan en om 6:50 melden bij de Information Centre.

Een klein beetje "riekerig": er bleek vanmorgen geen water te zijn in onze "Afrikaans-luxe suite".

Douche en toilet dus onbruikbaar.

En warm water bleek er toch al niet te zijn. Wel de daarvoor bestemde kranen.

Het mag best smoelen, maar hoeft niet functioneel te zijn.

Heerlijk land!!

De vervoermiddelen stonden klaar.

De gids ook, maar was nog niet "dressed".

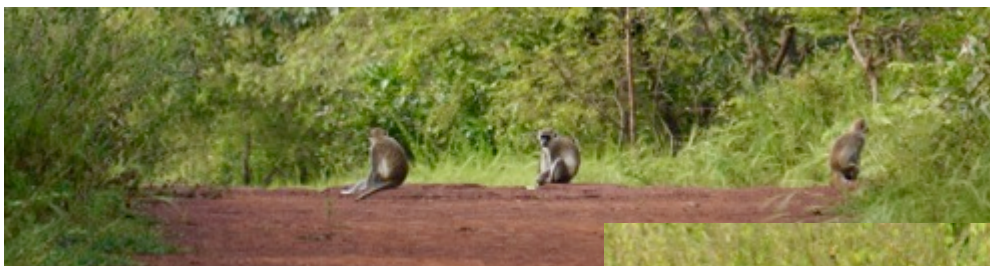
Bleek pas het geval te zijn toen hij met een olifantengeweer terug kwam!

Met z'n zevenen één jeep.

En dan maar

wiebelen. De "very funny road" van Fetentaa naar Drobo lijkt er op.

Maar nu hoog boven op een 4WD.

Eerst maar eens "apies kijken".
En ik heb een hekel
aan apen.....

OK, toegegeven, foto's maken van apies is wel leuk.....

Maar het blijven brutale kringen....
Voorthobbelen dus maar weer.
Foto is van een tegenligger.

Op naar het volgende foto-onderwerp....

Nog meer beestjes?

Jawel.

Het hoogtepunt van de rit.

Er moest een klein beetje worden gezocht.

Ergens op een weggetje werd gestopt.

Uitstappen en een stukje lopen.

Tony en Henk stonden op de grond toen er geritsel achter een boom werd gehoord.

“Back in te car!!!!!!

Henk schijnt het trappetje te hebben genomen toen Tony op onverklaarbare wijze in opperste paniek bijna op de wagen sprong!

En daar was hij dan....

Onmiskenbaar gemaakt van vele tonnen OLIFANT!!!!

Een stier met een hoog gehalte aan testosteron!!!!
En het aibaarheidsgehalte van olifanten is al zo laag en zo....

De oren gingen wijd.
En Emmanuel stond hoogtonige paniekkreten in m'n oren te toeteren.
Indrukwekkend!!!!
Vooral toen
"meneer" duidelijk
aanstalten maakte
om op ons af te
komen.....

Dit plaatje zal ons bijblijven....

Vandaag verder relaxen. Beetje “zwembadhangen” en zo.
Morgen weer naar Drobo en onderweg Kintampo falls.

Wordt vervolgd.....

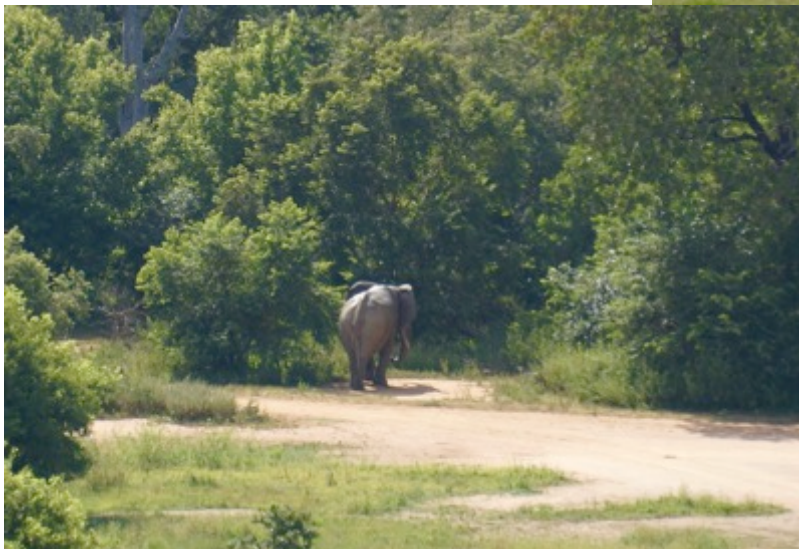
zondag 16 oktober 2016

Eerst nog even een paar nagekomen indrukken van gisteren.
Zittend op de uitkijkpost aan de rand van het terrein.
Er is aan de overkant een modderig soort poel.
Lijkt een vlekje in te drijven.
Op de foto in het midden.
Heeft scherpe tandjes!!!!
Krokodil!!!
Had al niet de neiging om daar te gaan zwemmen.

En bij het bos aan de overkant staat een bekende.
"Onze" olifant.

Herkenbaar aan zijn afgebroken rechter slagtaand.
Emmanuel gilte nu niet.
En Tony sprong niet weer boven op een auto...

Onze "vriend" ging daarna verder om een stukje bos verorberen.

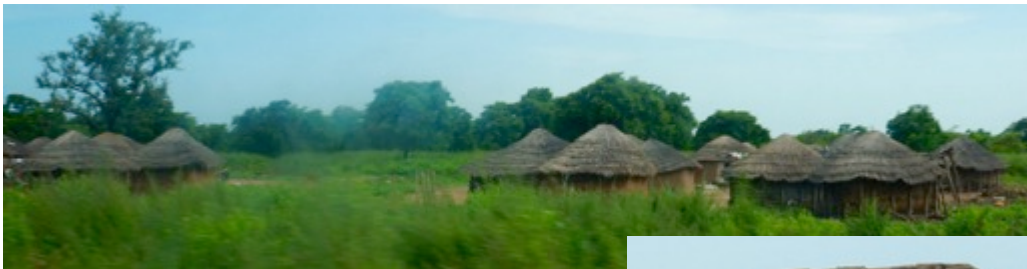
Boeiend om dan, daar aan de overkant, een paar keer onmiskenbaar uit het bos het getrompetter van een olifant te horen.....

Zonsondergang over ongerept Afrika is fraai!

's Avonds bij het eten is het verhaal meermalen herhaald en verder opgepoetst.

Vandaag ook in de bus.
Rijdend langs traditionele hutjes.

Geen fraaie foto,
maar toch....

Ik heb al eens het rijgedrag bij
politiek gekleurde
verplaatsingen vermeld.
Dit dus..

Ons busje was toch wat "geordender".
 Maar nauwelijks decibel-
 armer.
 Iets met een iPod en een
 speakerset, terwijl
 voorinYaw ook een radio
 had schetteren.

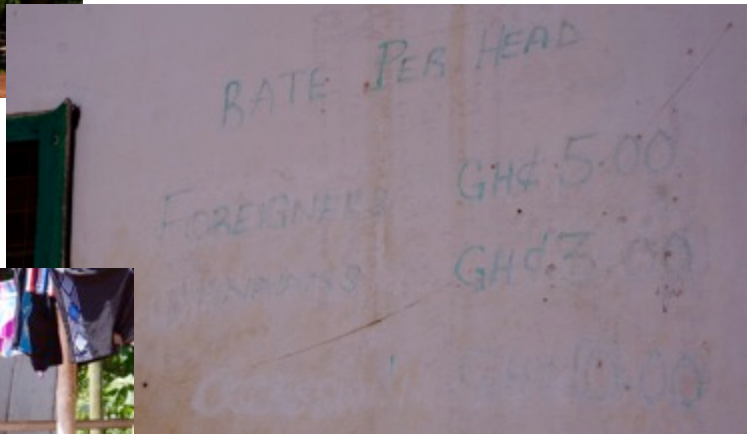
Kintampo Falls.
 We zouden gaan zwemmen.

De prijzen waren wat "vervaagd",
 maar niet verlaagd.

Kost nog steeds bijna niets.
 En ook het aanbod van door Emmanuel
 nog aan te schaffen zwemspullen was
 kleurrijk.

Door de enorme regen val van een paar dagen geleden was de waterval omvangrijk.

Maar ook modderiger.

Ongekend.
Daardoor(?) geen local
te bekennen....

Alle
ruimte
voor Yaw!

Dus alleen maar kijken.
En wat plaatjes....

En Tony had uiteraard weer, somberkijkend-als-hij-immer-doet, geheel (female?) Ghana aan de lijn en de app!!!!

Al met al een gedenkwaardig weekend, waardig afgesloten bij een van onze favoriete "pork-leveranciers" in Sunyani. Een gerenommeerd horeca-bedrijf, waarin het proces van "grondstof" tot "eindproduct" zo heerlijk open te zien is!

Het bedrijf.....

Ghanees "geordend"?

Met rustfaciliteiten voor gemaakte overuren....

De “gecertificeerde”
voedselbereidingsruimte.....

.....met de basisingrediënten op de
achtergrond duidelijk herkenbaar als een
stuk van een meer gesloopte dan geslachte
“Knorrie”

En buiten is “Knorrie” van begin tot eind te volgen.

Van het “gereedschap waarmee hij/zij het voedsel vermaalde.....

.....tot op de achtergrond de inhoud van voornoemde "Knorrie" waarmee hij/zij het vermalene tot zichzelf mocht verwerken.....

...waarna alles op gepaste wijze in rook tot voor “den eetenden Mensch” behapbare en voor de Ghanees neringdoende in Cedi’s verruilbare handel wordt getransformeerd!

Morgen een dag werken in het speeltuintje.

Wordt vervolgd.....

maandag 17 oktober 2016

Derde week in Ghana.
Dan maar tijd voor iets officieels.
En dat kan alleen maar in de
conference room.
Met alle St Mary's hotemetoten.
Henk verrichtte de openende verbale
activiteiten.

De slachtoffers waren wederom
verguld met het officiële document!

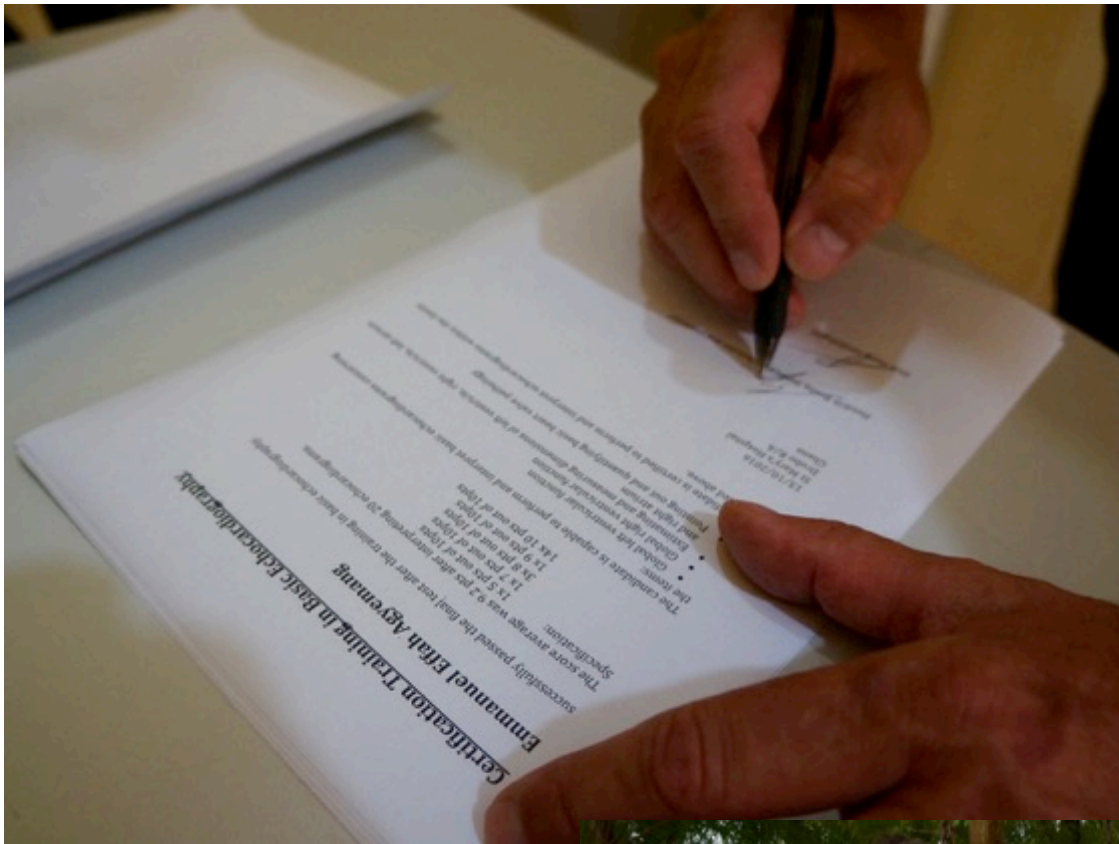
Het lijkt wel de Telegraaf met het "Stan
Huygens journaal"!
Niet mijn favoriet.

Maar Sr. Serene rondde alles keurig af.

En Frank werd
ingeschakeld om de
laatste, door Jort in
keurig Engels
gecorrigeerde, officiële
documenten te printen.

Na
ondertekening
definitief!!!

Buiten werd door Yaw het
weekendolifantenverhaal nog
eens in Ghanese kleuren en
geuren verteld aan
belangstellenden.
En verder aanzienlijk
aangedikt!!!!

Een raadselachtig-soort-koe-
op-slippertjes is enigszins
herkenbaarder gemaakt.

Maar vraag me niet
wat dat varken daar
doet....

De aanvankelijk
grauwe betonmuur
werd getransformeerd
tot iets heerlijk
kleurigs...

Zelfs de bomen werden stamsgewijs weer opgefrist.

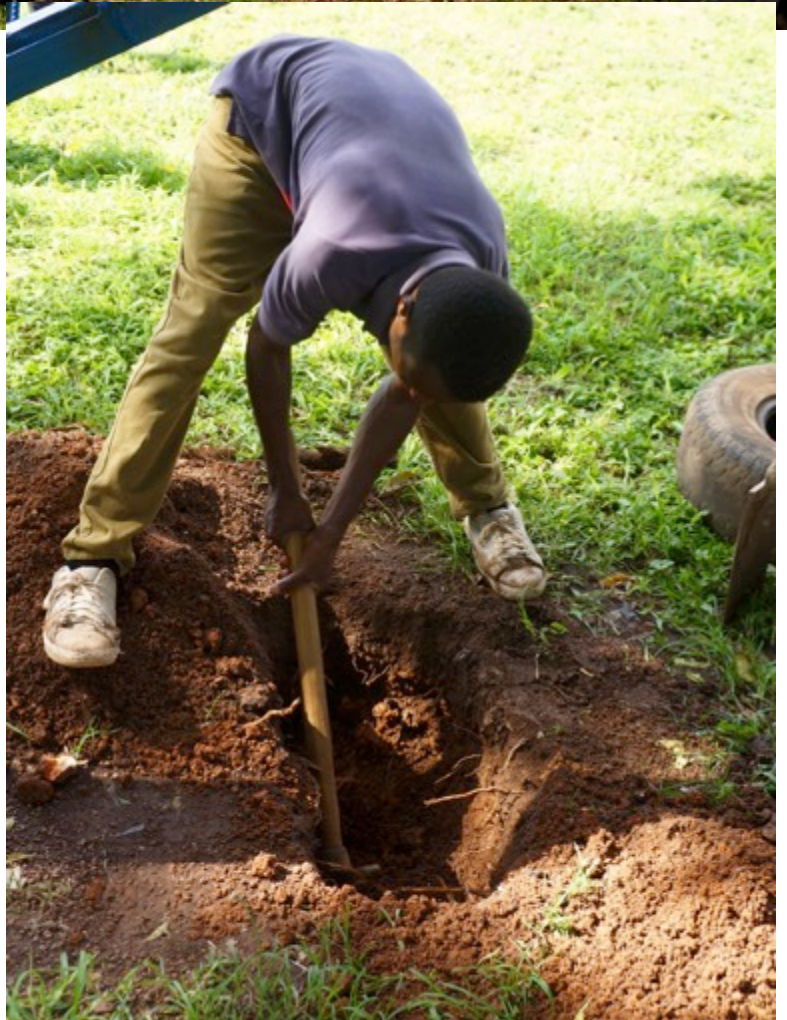

De muur
kleurig
beslingerd....

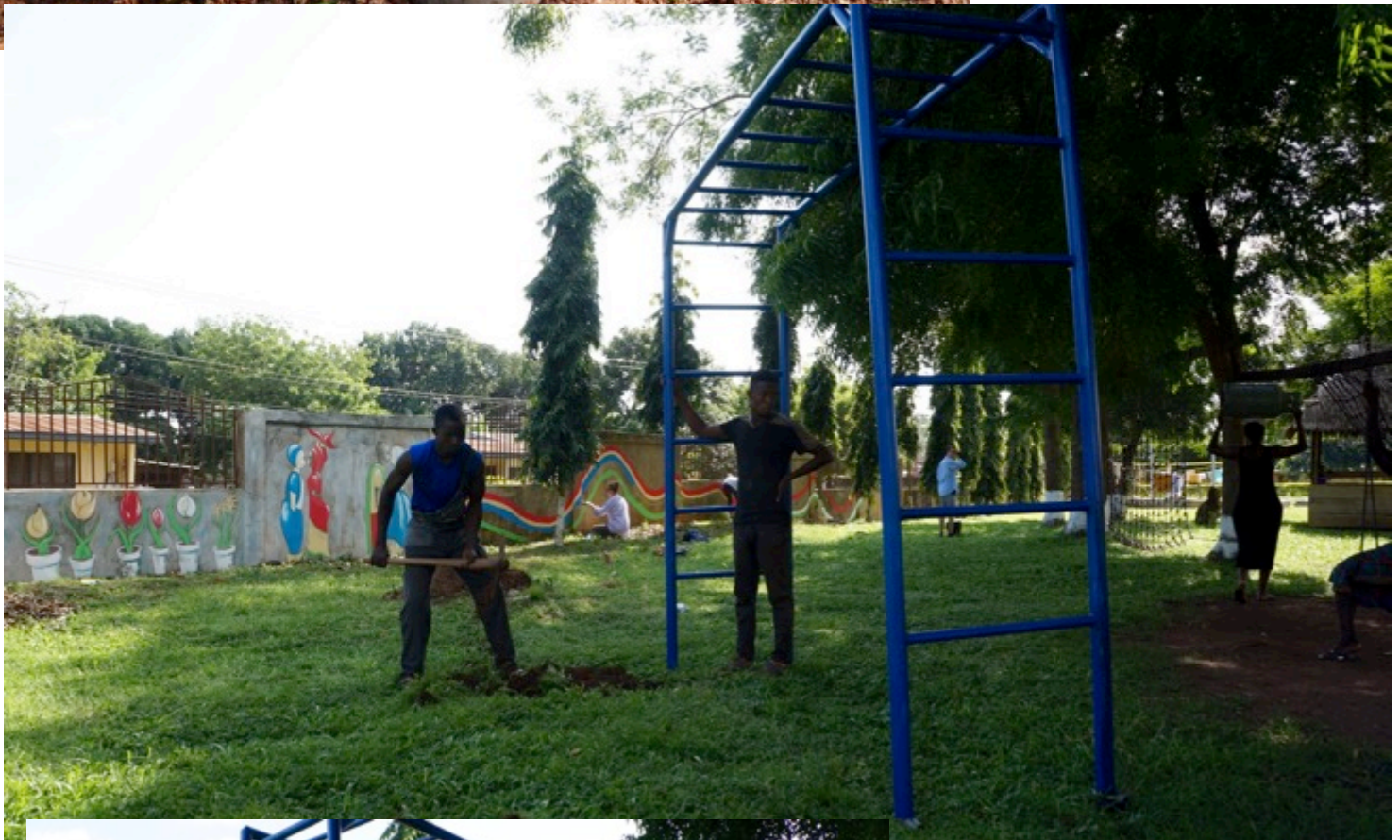

Voor de door Frank eindelijk geleverde oude autobanden, werden traditionele technieken toegepast om ze in de grond te laten verzinken.

Scheelt weer wat pijnlijke Ghanese kinderbiljetjes....

Het nieuwe klimtoestel werd geplaatst. Let op het "zware werk" van enkele mannetjes, terwijl Abigaïl rechts op de foto even "gewoon" een grote propaanfles op het hoofd verplaatst!!!!

Schilderwerk.....

.....maakt hongerig!!!
Dus ouderwets-Hollands
poffertjes met Ghanese
ingrediënten.

En niet met een vork de antaanbaklaag beschadigen.

Daarvoor heb je vingertjes!!!!

Poffertjes met suiker, de gesmolten boter werd node gemist, werden door jong en oud in Ghana hogelijk gewaardeerd.

En daarmee
moet je vroeg
beginnen!!

Ook als je een
heel jong
patiëntje bent...

Op de rug van
je moeder!

En aangezien jong-
vrouwelijk CCNV
het kwantum
kleine-zwarte-
medemensjes nog
niet had gehad
vandaag, werd
Agnes in stelling
gebracht om daarin
verandering te
brengen.
Dus.....

Vereist wat
"vrouwkracht".
Hier doet een
vrouw dat gewoon
even alleen in een
paar seconden.

Vanavond belde Gregory nog even.
Morgenochtend toch een overleg met de Bisschop.
Even naar Sunyani.

Wordt vervolgd.....

dinsdag 18 oktober 2016

Vandaag een wat korter stukje.

Ook niet zoveel foto's.

Wel veel overleg gehad.

Vanmorgen was onverwacht nog een uitnodiging gekomen voor een overleg met de bisschop en Gregory.

Yaw bracht ons, nog napratend over afgelopen Mole-weekend, naar Sunyani.

De ontvangst was opmerkelijk hartelijk en persoonlijk.

Het gesprek werd bisschoppelijk geopend met het onderwerp School Feeding Program.

Het geld van onze vijf maanden sponsoring kon worden uitgesmeerd t/m oktober.

Het project loopt dus nog steeds.

November nadert echter alweer de droge periode van zes maanden!

Het is hem gelukt de school in het kamp bij het government te laten accepteren als een "Ghanese" school, waardoor ze kunnen meegenieten van het nationale School Feeding Program.

Alleen.....

.....de betalingen door de overheid zijn op termijn niet betrouwbaar gebleken. Om de hele periode zeker gedekt te hebben wordt nog gezocht naar financiering van twee maanden.

De vraag aan ons was dus.....

Of we daarover nog eens wilden nadenken.

Dat wilden we wel, maar ons hoofddoel is het verwezenlijken van een voortgezette schoolopleiding voor zeker tien studenten per jaar.

En dat gaat ons dit jaar door voornoemde sponsoring niet lukken.

Om tot een definitieve en selfsupporting oplossing te komen zijn we ons aan het inzetten voor de verschillende projecten in het kamp.

Daaruit moet uiteindelijk het geld komen.

Was duidelijk.

Het gesprek ontwikkelde zich daarna steeds meer in een wederzijds begrip en uiteindelijk bleek dat we het roerend met elkaar eens waren.

De bisschop kwam zelf met meerdere ervaringen en aanbevelingen over teambuilding en organisatiestructuren in Ghana.

We bleken gewoon op het juiste spoor te zitten.

Maar toch.....

.....die twee maanden extra School Feeding Program.....

We gaan nadenken.

Na een kleine twee uur overleg werd allerhartelijkst afscheid genomen.

En was het, op aandringen van Gregory, tijd voor de in Sunani obligate portie pork!!!

Sorry.

Lang verhaal zonder plaatjes.

Nog even langs het kamp.

Daar was de reisgroep net klaar.

Het jeugdige deel van deze groep viel in de bus met oordoppen in, merendeels onhoudbaar in slaap.

Tja.

En Gregory werd achtergelaten met een rotklus.

Hij moest verder met gesprekken en onderzoeken nadat afgelopen zaterdag een drie-jarig kind zichzelf in het kamp met een dompelbare waterkoker had geëlektrocuteerd.....

De moeder was niet meer aanspreekbaar.....

Waarom mag zo'n gemeenschap nu eens even niet geconfronteerd worden met dat soort rampspoed.....

Vanmiddag was ik plots door het tegoed van m'n sim card heen.

De oplossing heet dan Tony.

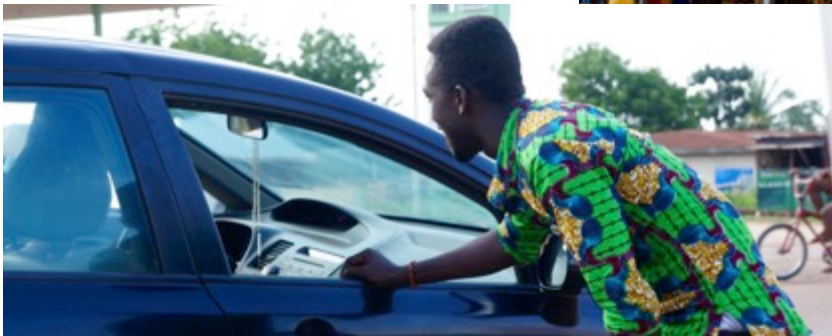
Nieuw tegoed kopen gaat zo.....

Je leent even de auto van Richard, want lopen is wel heel vermoeiend!!!

De erkende MTN-office is niet zo ver weg.

Parkeer dan de auto voor de shop en laat het rechter raam open!!!!

Zwaai dan met een briefje van tien Cedi en wacht tot er iemand aan komt lopen.

Heel chique!!!!

Blijf vooral achter het stuur zitten.....

Toon daarna je woning....
Net vanmorgen gezamenlijk
voorzien van verse
muurdecoraties.

Uiteraard, na dit
weekend, weer een
olifant!!!!!!

Onder de foto van z'n
vriendin????

En schuin onder een
uiterst on-Ghanees
winter- en
sneeuwlandschap....

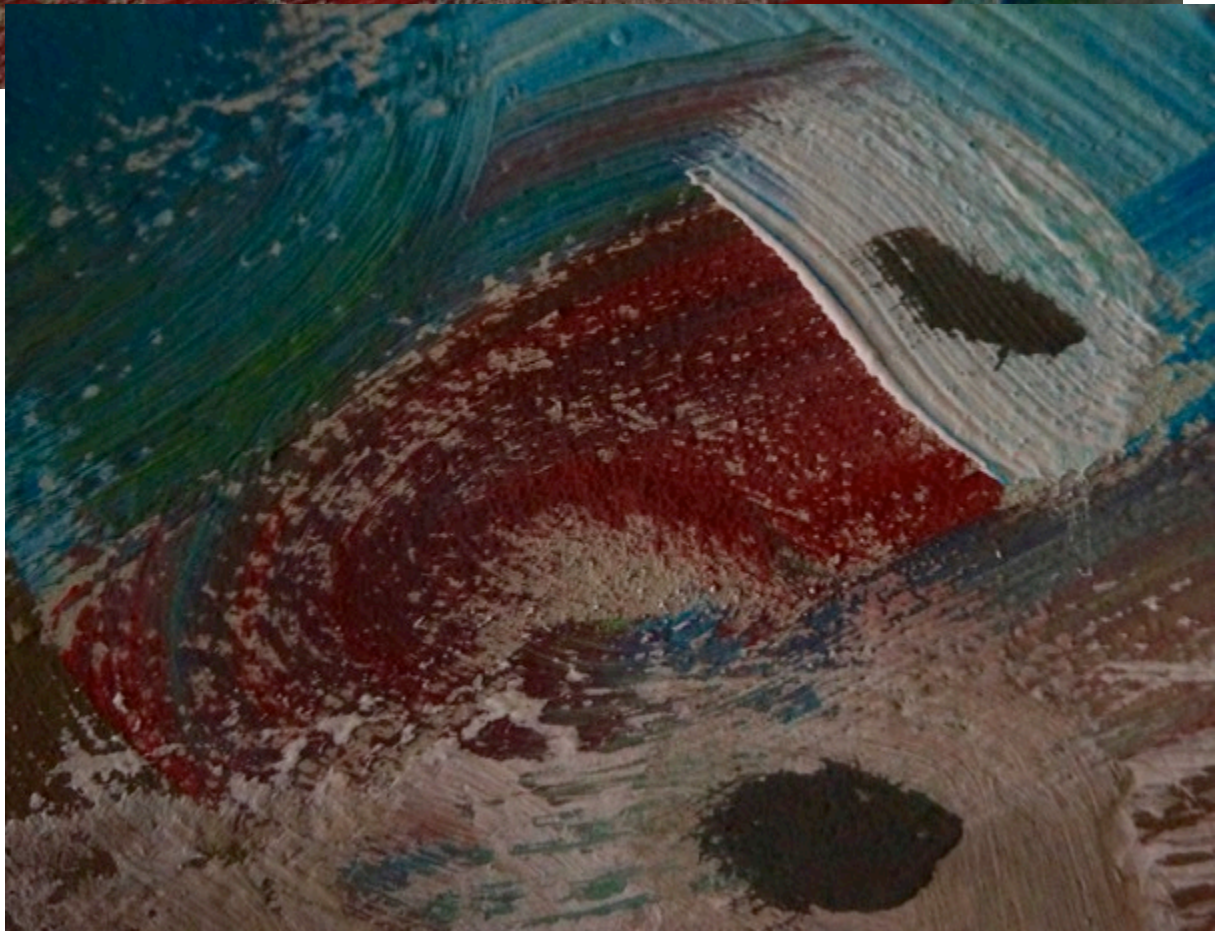
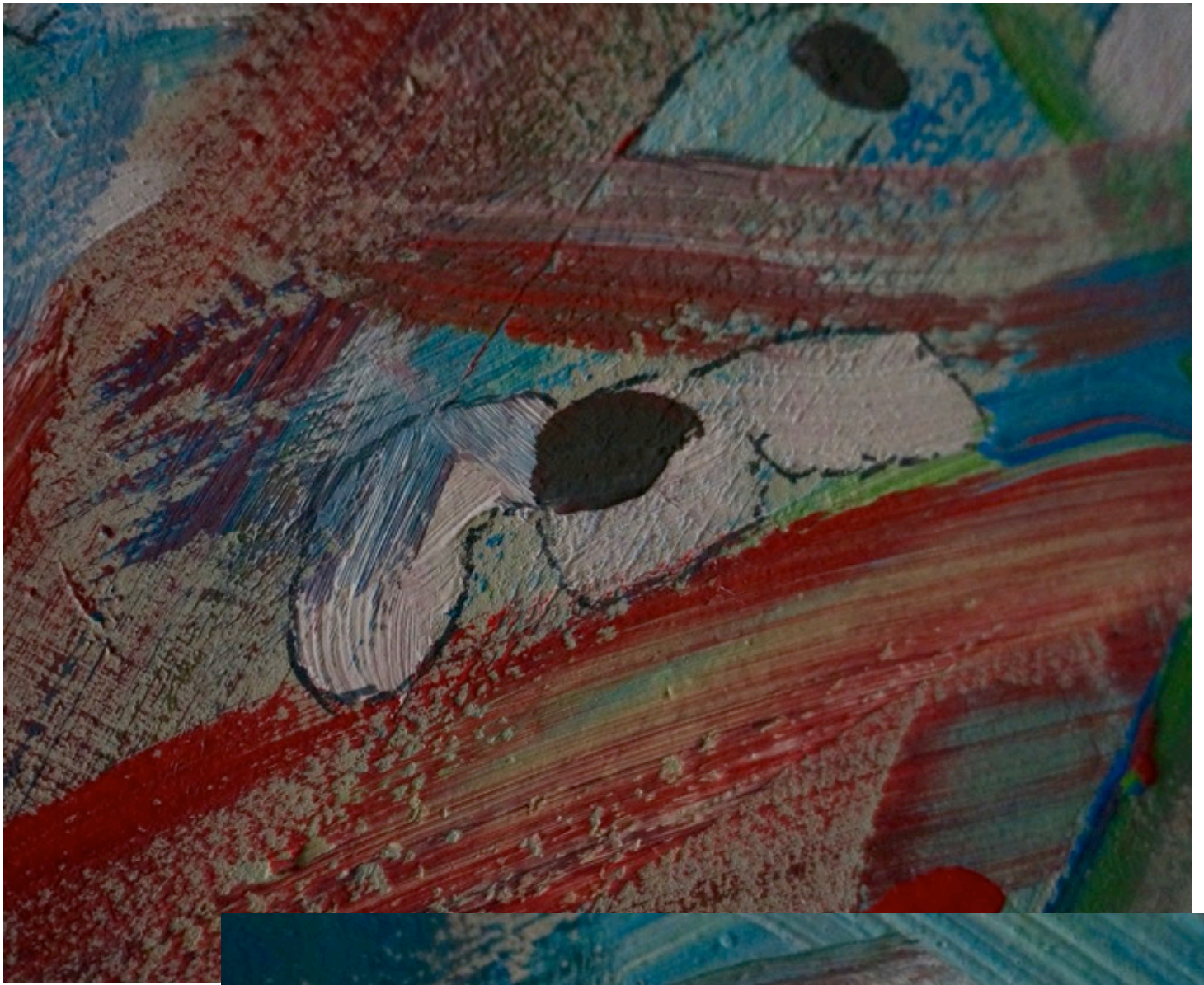

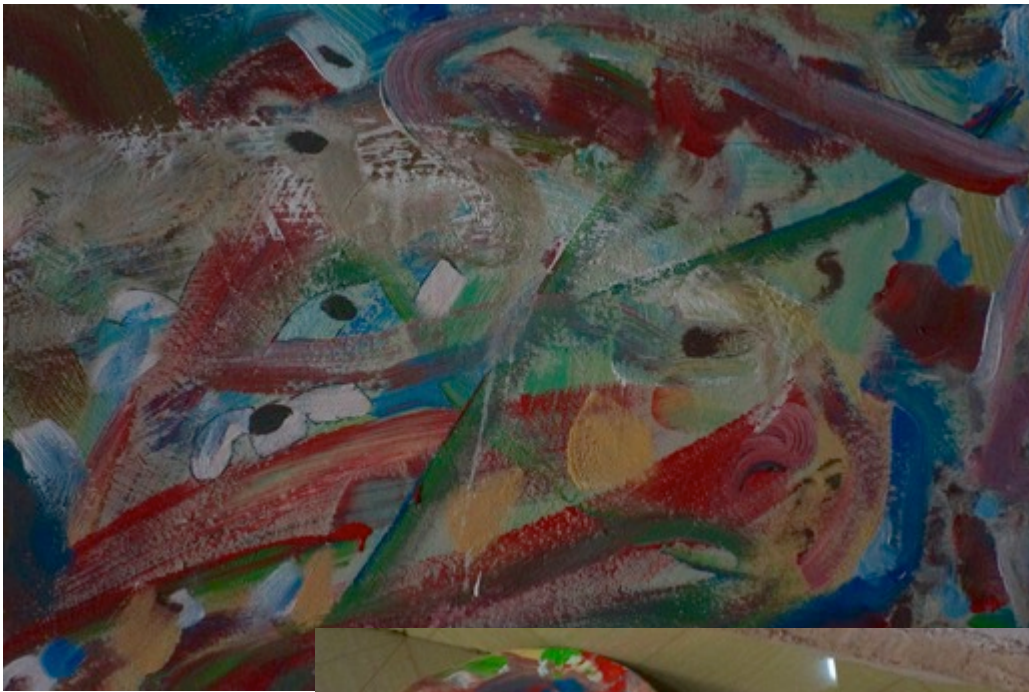
En op de andere muur een originele
"Anthony"!!!!

Opus 1.

De details zijn op z'n zachtst gezegd
opmerkelijk.
Een studie waard!

En ergens op de vloer stonden nog werkrestanten. Het zou me niet verbazen als van deze borden ongewijzigd nog jaren fufu wordt geknaagd....

Tony.....
...een opvallend mens.....
Nurse temidden van Afrikaanse ellende op de ER. Heeft ook nog even een shoe shop.

En wat voor schoenen.....

..... omlijst door Ghanees vakmanschap!!!!

En bij de "hut" zaten
Yusif & sun te wachten.
Drie maskers.
Gemaakt door de man
die zijn vader maskers
leerde maken.
Zijn vader die hem het
weer leerde.

Oude en doorleefde maskers met een
"verhaal"

Mooi?

Kwestie van smaak....

Indrukwekkend?

Absoluut!!!!!!

Ik vind dit indrukwekkend.

Oud en nieuw en mijn (schone) wasgoed verenigd, wachtend om eind deze week gezamenlijk te worden verpakt.

Oude maskers, die straks in Nederland ieder hun eigen plek zullen krijgen en ooit zullen worden herenigd als de "family" zoals Yusif ze mij heeft gegeven.

Bizar.....

Wordt vervolgd.....

woensdag 19 oktober 2016

De laatste "fabrics" konden vanmorgen nog even worden aangeschaft. Wat "bestellingen" vanuit Nederland.

Ligt nu klaar in zo'n obliagaat zwart plastic zakje. Zou in Nederland niet meer zijn toegestaan.

Vanmiddag het bezoek aan de Sacred Heart Senior High School in Nsoatre. Ontmoeting met onze studenten. Maar eerst de "officiële" ontvangst door Sr. Benedicte c.s.

Op gebruikelijke wijze onder het "verstarde" toezien van paus, bisschop en stichtster van de zusterorde.

Zeer gastvrij voorzien van hapje en drankje..

En dus een oprecht
ontspannen sfeer....

.....waarna we in
"subgroepjes" werden
opgenomen in
daadwerkelijke Ghanese
lessen.

Te midden van kinderen in schooluniformen. Met uniform schoeisel en sokjes.

En uniforme BIC-pennetjes. Waarmee alles ouderwets in een schooldictaat mag worden verwerkt.

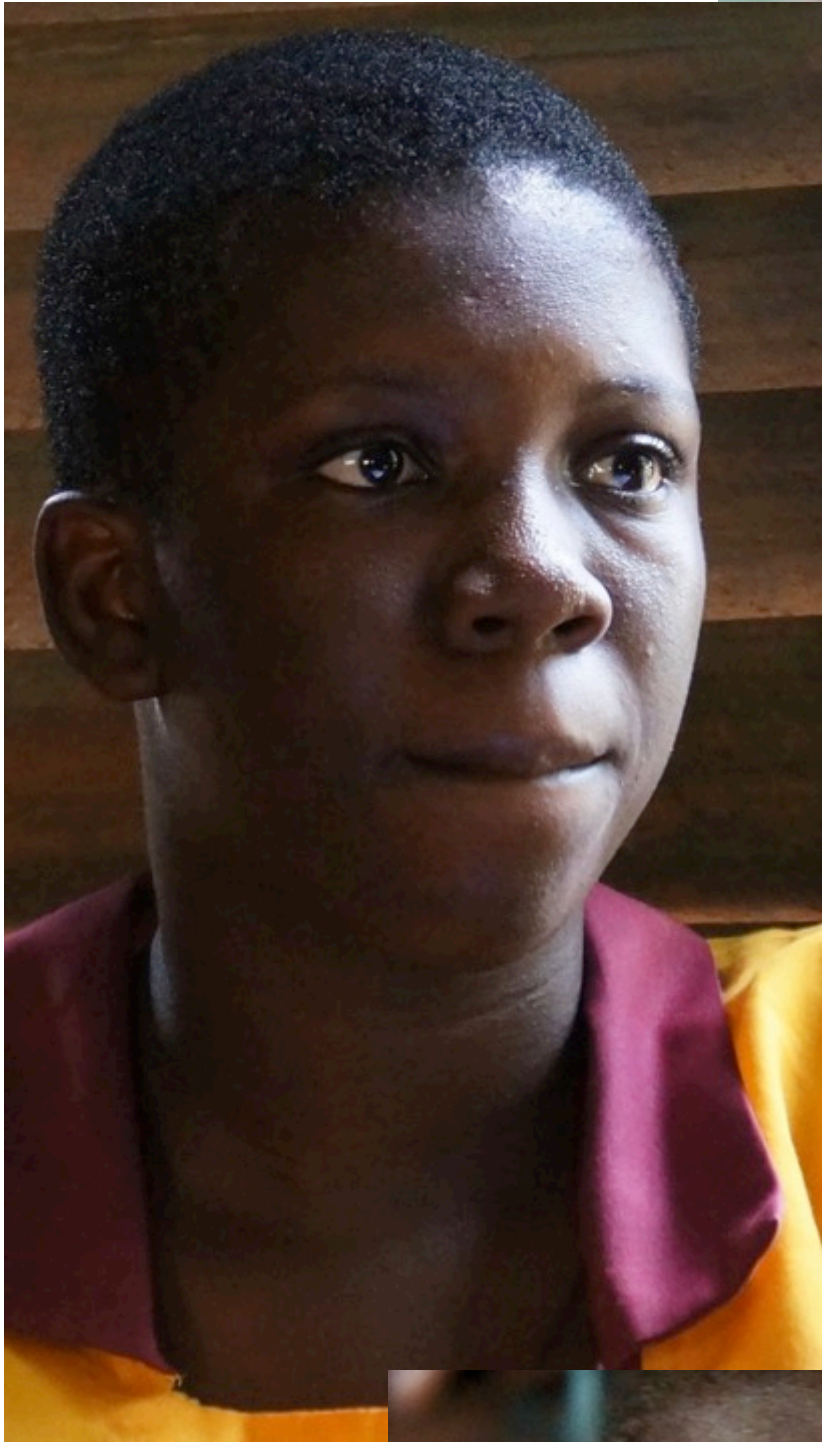
En on-Europes ideële affiches.

Meer plaatjes.....

Onderwijs wordt old fashioned strak gegeven.
Met alle orde die er daarbij in de klas hoort.
Les in "science".
Leek meer op chemie.....

Rondleiding door de campus.
Capaciteit 1500 leerlingen.
Dus slaapzalen met rijen
dubbeldeksbedden met
totaal 20 leerlingen in een
zaal geprakt.
En dus onevenredig gebrek
aan privacy.
Spulletjes op de bedden en
aan de wand "grijpklaar"
In Nederland niet meer
geaccepteerd.

De keuken van de schoolkantine!!

En het schoolmagazijn...

Het weerzien met de studenten uit het kamp was roerend. Ze maakten een ontspannen indruk. Waren veel meer open. En doen het fantastisch.

Zijn zich zeer bewust van hun groep, maar maken steeds meer Ghanese vrienden. Geschenken van de CCNV-reisgroep waren "roerend" en hadden ook dat effect.

Waarna buiten de obligate selfies tot stand kwamen.

In de klaslokalen mocht nu stilte heersen.....

Geweldig leuke middag.
Morgen overleg met de agricultural group in het kamp.

Wordt vervolgd.....

donderdag 20 oktober 2016

De laatste werkdag.

De laatste keer naar het kamp.

Om 10AM een "presemntatie".

Bleek een groots opgezet programma te zijn ten gunste van het Girls Education Program.

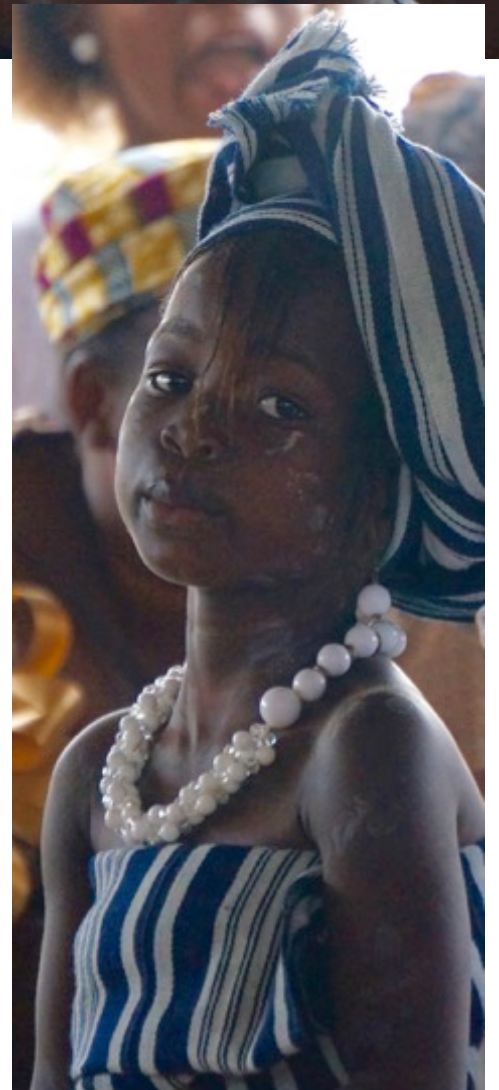
Voornamelijk bestaande uit presentaties van leerlingen.

Ook de jongsten.

Plaatjes dan maar weer...

De dansgroep was groots en indrukwekkend.

Iedereen bleef voor
dansgroepen en een
klein toneelstukje....

In het gareel gehouden
door de leerkrachten.

En toen ging Greta 1, zie vorige deeltjes, echt immigreren. Officieel overhandigd. In ontvangst genomen door een "krummeltje", dat zich er ogenblikkelijk over ontfermde. Later is Greta 1 in de school opgenomen....

Vier “nieuwe”
studenten mochten we
daarna ontmoeten.
Gaan nu aan een
senior high school
beginnen.
Een toekomst!!!!

Door Tony nog eens
voorzien van goede
raadgevingen!!!!

We mochten afsluiten met de informatieve bijeenkomst met de Agricultural Group.
Ze bleken al eens een groep te hebben gevormd, maar te zijn vastgelopen op training en markt.

Gaan we mee aan de gang.

Boeiend was weer Tony's bijdrage.

Waardevol, omdat wij nog niet in staat zijn om Ghanees of Ivoriaans te denken.

We hopen ons daarin steeds meer te ontwikkelen.

Ze gaan er, net als de Taylor Group mee aan de slag en we hopen binnen één á twee maanden de statuten van hun organisatie te hebben.

Geweldige bijeenkomst.

Door hen met gebed afgesloten.

Hoezo, ze hebben er vertrouwen in?

Positief!!!!!!!!!!

Ook de laatste dag Ghana gaat nu zijn einde naderen.

Reisvoorbereidingen...

Internet inchecken.

Internet via de mobile router werkte dit keer goed!

Koffers weer inpakken.

Met “aandoenlijk ranzig riekend” wasgoed, oude en nieuwe maskers en heel veel indrukken en herinneringen.

Hoewel.....

De echte indrukken, herinneringen en ervaringen zitten onuitwisbaar diep in ons verankerd.

We hebben dit keer een aantal dingen echt bereikt.

Maar er wacht nog veel meer.

En we hebben vooral veel geleerd.

Gaat ook onhoudbaar.

Er komt zoveel op je af.

Ook na al die eerdere reizen.

We ontdekken steeds meer hoe een cultuur hier in elkaar mag zitten en functioneert.

En dus ook hoe je zelf functioneert.

Omdat je hier gewoon echt moet zijn!!!

En mee mag doen met die wonderlijke intensiteit van interactie tussen mensen, zoals die zich hier permanent manifesteert.

Je moet er alleen even voor open staan.

En niet behoren tot de soort mensen die, zoals Agnes dat omschrijft “don't want anybody to control them”.

Dat heeft men feilloos in de peiling.

Alleen bezig zijn in je eigen kringetje, met je eigen masker voor je ware gezicht, is volmaakt on-Ghanees.

We houden daarom gewoon intens van dit wonderlijke land met al zijn bijzondere mensen.

En maskers.....
Vooral oude, want in
het verleden zit het
ware verhaal.
Toekomst moet nog
waarheid worden.....

Wordt begin 2017 vervolgd.....